Col·lecció Nacional d’Art Contemporani

(Adquisicions 2026 – Pla Integral de les Arts Visuals)

Proposta de la Comissió per a l’adquisició i la patrimonialització de l’art contemporani

Juliol 2026

ALAN CARRASCO

Burgos, 1986

Alán Carrasco és artista visual, investigador i doctor en història de l'art. La seva trajectòria es caracteritza per una producció profundament vinculada a la recerca teòrica, des d'on articula una mirada crítica sobre els mecanismes que construeixen els relats històrics oficials. El seu treball explora com la memòria i l'oblit són activats selectivament per institucions i discursos de poder i analitza la funció de la iconoclàstia com a eina política i narrativa. Carrasco s'interessa especialment pels marges de la història: els episodis, actors i contextos que han estat sistemàticament eliminats o silenciats. En projectes recents ha incorporat el concepte de *possibilitats de la història*, on investiga esdeveniments de versemblança dubtosa però plausibles, utilitzant la ficció com a instrument per qüestionar la veritat documental.

La seva obra s'ha presentat en institucions de referència com el MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona, el CAB Centro de Arte Contemporáneo de Burgos, Arts Santa Mònica, Lo Pati, el Württembergischer Kunstverein de Stuttgart, el Centro Cultural de España a Lima, el Museo de la Memoria de Santiago de Xile o la Acadèmia d'Espanya a Roma. També ha participat en biennals i fires internacionals com BIENALSUR, ARCO Madrid, Art Brussels o Swab Barcelona.

Carrasco ha fet nombroses exposicions individuals, entre les quals destaquen *Colegiado número 171* (ADN Galeria, 2026), *Les faits sont têtus* (2024), *¿A quién pertenece la Historia?* (CAB Burgos, 2022) o *Mi primer millón de dólares* (2013–2014). La seva obra ha estat reconeguda amb premis i beques rellevants, com la Beca MAEC-AECID per a residència a l'Acadèmia d'Espanya a Roma (2021), el Premi MANGO al millor artista emergent (2020), el Premi Art Nou (2019) o diverses residències a institucions com Hangar, Casa de Velázquez, La Escocesa o el Goethe Institut.

La seva pràctica, situada entre la investigació històrica, la crítica institucional i la ficció política, consolida Carrasco com una de les veus més singulars de la seva generació.

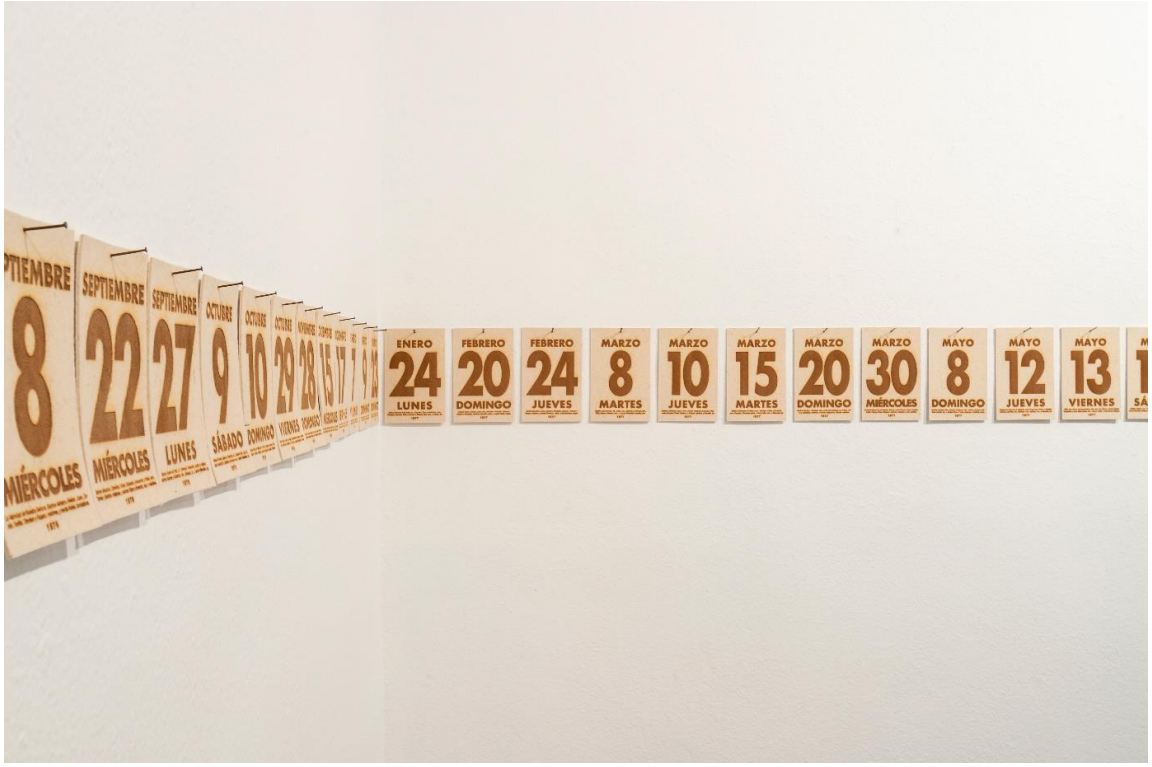

Títol: *EN ESE CLAROSCURO*
Any: 2021
Tècnica: Gravat làser sobre feltre de llana i claus de ferro oxidats
Dimensions: 193 peces de 14 x 22 cm cada unitat
Procedència: Galeria ADN
Dipositari: Morera, Museu d'Art Modern i Contemporani de Lleida
Preu: 15.300,00 € + 21% IVA (3.213,00 €) = 18.513,00 €

En ese claroscuro és una de les obres més incisives d'Alan Carrasco en la seva exploració sobre la construcció de la memòria històrica. La instal·lació presenta, de manera lineal i contundent, tots els dies de la Transició espanyola en què es va produir violència mortal exercida, tolerada o facilitada per l'Estat. L'artista posa el focus en aquells episodis que han quedat fora del relat oficial, revelant les zones fosques d'un període sovint presentat com a exemplar.

Malgrat l'aparença d'ordre i estabilitat que les institucions van voler projectar, la Transició va estar marcada per l'acció violenta de les estructures franquistes incrustades en els cossos armats. Aquestes actuacions van neutralitzar els sectors socials i polítics que reclamaven una ruptura real amb el règim dictatorial. La violència d'origen estatal —o en connivència amb els seus aparells— es va concentrar en tres àmbits: el terrorisme d'Estat, el terrorisme incontrolat o d'ultradreta i les actuacions policials repressives. El balanç supera els sis-cents morts.

Carrasco analitza com la versió oficial de la Transició ha desactivat memòries alternatives i interpretacions crítiques. L'obra evidencia polítiques d'oblit deliberades que busquen consolidar una única narrativa. *En ese claroscuro* recupera allò que s'ha volgut esborrar i convida a reconsiderar el període des d'una mirada més complexa i menys complaent.

ANNA IRINA RUSSELL

Arenys de Mar, 1993

Anna Irina Russell és una artista visual que viu i treballa a Barcelona. La seva obra, situada entre l'escultura, la instal·lació, la performance i l'art sonor, investiga formes alternatives de comunicació i relació a través de materials tous, estructures inflables, dispositius acústics i accions col·lectives. El seu treball activa la percepció del cos en l'espai i especula sobre ecologies afectives, fragilitats compartides i mecanismes de contagi emocional o material. Russell és graduada en Belles Arts (UB, 2015), va cursar Autoedició a l'Escola Massana (2015–2016) i és Màster en Art Sonor per la UB (2018), formació que ha marcat la seva aproximació a l'aire, la vibració i la materialitat del so com a matèria escultòrica.

Ha presentat exposicions individuals a Bombon Projects (2020 i 2025), Tabakalera (2025), *Écart* al Quebec (2022) i a Can Framis – Fundació Vila Casas (2018). En l'àmbit col·lectiu, ha participat en projectes a Centre d'Art La Panera, Arts Santa Mònica, Fundació Joan Miró, Fundació Joan Brossa, MACBA, La Casa Encendida, CCCB, així com en festivals i espais internacionals a Hamburg, Marsella, Islàndia, Bèlgica, Corea del Sud i el País Basc.

La seva producció recent inclou *Només si fa olor de terra* (La Panera, 2024), *L'altre costat* (Arts Santa Mònica, 2024), *Sala d'espera* (Fundació Joan Miró, 2024), *Habitar teixits* (Segundo Espacio, 2025) i intervencions com *Quien cayó al agua* (Palma, 2024) o *Acústicas regenerativas* (Centro Párraga, 2023). Ha desenvolupat performances en contextos com Hangar, Sónar+D, Loop Festival, Embarrat, Fundació Suñol o el festival House of Displacement, així com accions col·lectives com *Tomar aire* (Brillo Editorial, 2023).

Ha estat artista resident a Hangar, Écart, Wysing Arts Centre, FaberLlull, Homesession, Jeju i actualment és resident de llarga durada a La Escocesa (2023–2025). El 2022 va rebre el Premi Miquel Casablancas, el 2025 ha estat nominada als Premis ACCA 41, i ha obtingut diverses beques del Departament de Cultura i de l'Institut Ramon Llull. El 2024 va presentar la publicació d'artista *Tomar Aire*, editada per Brillo Editorial.

Anna Irina Russell s'ha consolidat com una de les veus més singulars de la jove escultura contemporània catalana. Formada en Belles Arts i Art Sonor a la Universitat de Barcelona, la seva trajectòria emergent destaca per una recerca rigorosa sobre les formes de comunicació no hegemòniques i les relacions entre cossos, materials i espais.

Títol: *SEGON TEMPS (II)* i *CODA (I)*
Any: 2025
Tècnica: Tela de cotó i farciment de cotó sintètic /Teixit de polièster, grafit i farciment de cotó sintètic
Dimensions: 260 x 200 x 40 cm i 160 x 150 x 70 cm
Procedència: Galeria Bombon Projects
Dipositari: MACBA, Museu d’Art Contemporani de Barcelona
Preu: 8.500,00 € + 21% IVA (1.785,00 €) = 10.285,00 €

Les peces *Segon temps (II)* i *Coda (I)*, creades el 2025, s’inscriuen en una investigació que situa l’aire i la respiració com a materials compartits. Mitjançant el grafit, un material fràgil i sensible al fregament, Russell converteix les superfícies en dispositius de memòria que retenen empremtes i traces de proximitat. Les escultures funcionen com membranes respiratòries que revelen la interdependència entre volums i la vulnerabilitat compartida.

L’adquisició conjunta permet preservar no només objectes individuals, sinó una lògica de treball, una manera de construir significat a través de la dependència entre formes, de la tensió entre contenció i desbordament, i de la relació entre cos, aire i superfície. En aquest sentit, el conjunt ofereix una lectura més completa de la recerca de l’artista i permet incorporar a la col·lecció una mostra especialment representativa del seu vocabulari formal i del seu nucli conceptual fins al moment. L’interès d’adquirir aquest conjunt de peces rau també en el fet que funcionen de manera especialment potent en relació entre elles. Tot i que cadascuna manté autonomia formal i conceptual, el seu sentit s’intensifica quan es llegeixen com a parts d’un mateix sistema respiratori i relacional.

ANTONIO ORTEGA

Sant Celoni, 1968

Antonio Ortega és una figura destacada de l'art conceptual contemporani a Catalunya, amb una trajectòria que combina rigor intel·lectual, ironia i una capacitat constant de qüestionar els mecanismes de legitimació cultural. Doctor en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i professor del departament d'arts visuals a la Massana-UAB, el seu treball s'ha desenvolupat en una cruïlla entre instal·lació, performance i pràctiques textuals.

En els seus inicis, Ortega va explorar la instal·lació i la performance expandida, presentant projectes en institucions com The Showroom (Londres), el Museu Abteiberg (Mönchengladbach), l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró o el Scottsdale Museum for Contemporary Art. A partir de 2007, el text esdevé el centre de la seva pràctica, amb obres que combinen humor, teatralitat i una reflexió crítica sobre la comunicació, la persuasió i la construcció del discurs. Entre les seves aportacions més rellevants en aquest àmbit destaca *Els deu millors consells, en ordre alfabètic*, estrenada a Objectif Exhibitions (Anvers), així com el llibre *Demagogia y Propaganda en arte según Antonio Ortega* (Bielbooks, 2013).

La seva recerca recent s'ha orientat cap al conflicte entre autoritat i autoria, un eix que ha articulat projectes com *Autogestió* (Fundació Joan Miró, 2017), on va exercir de comissari, i instal·lacions de gran impacte com *Intent de glossar el concepte de demagògia* (MACBA, 2014). També és autor de *Mà parallamps*, obra permanent al Museu Nacional d'Art de Catalunya, que exemplifica la seva capacitat d'intervenir en espais institucionals amb una mirada lúcida i desestabilitzadora.

El seu darrer llibre, *La lección de Johanna Van Gogh* (2021), defensa la necessitat d'adoptar posicions amateurs dins el sistema de l'art per qüestionar els codis de legitimitat i obrir espais de llibertat crítica. La seva obra continua interpel·lant els límits entre creació, poder i discurs, consolidant-lo com una veu imprescindible en el context actual.

Títol: *REGISTRES DE COMPORTAMENT*
Any: 1994-1998
Tècnica: Sèrie de 30 fotografies analògiques sobre paper Fujicolor crystal archive DPII, emmarcades
Dimensions: Peces de 18 × 26 cm / Edició 1+AP
Procedència: Galeria ADN
Dipositari: MACBA, Museu d’Art Contemporani de Barcelona
Preu: 12.750,00 € + 21% IVA (2.677,50 €) = 15.427,50 €

La sèrie *Registres de comportament* d’Antonio Ortega constitueix un conjunt especialment rellevant per a la Col·lecció Nacional d’Art Contemporani de Catalunya, tant per la seva aportació conceptual com pel paper que ocupa en l’evolució de l’artista. Realitzada durant la dècada dels noranta, aquesta sèrie documenta accions mínimes en què Ortega introdueix una lleu alteració en situacions quotidianes, fent emergir l’excepcional en allò que és aparentment ordinari. El registre fotogràfic, aparentment neutre, es converteix en un dispositiu capaç d’intensificar el sentit i de revelar la dimensió simbòlica del gest més ínfim.

Aquest conjunt és fonamental per entendre l’origen de la pràctica d’Ortega que posteriorment es consolidaria com una de les veus més singulars de l’art conceptual català. Les fotografies anticipen elements que seran centrals en la seva obra: l’humor, la crítica als comportaments socials, la dilució de l’autor en el quotidià i la voluntat de confondre art i vida. A més, la sèrie dialoga amb una escena performativa catalana marcada per accions senzilles, lúdiques i experimentals, allunyades del mercat i de les lògiques institucionals.

L’adquisició d’aquest conjunt permetria preservar un moment clau de la trajectòria d’Ortega i incorporar a la col·lecció pública una obra que ha estat determinant en la configuració de les pràctiques conceptuals a Catalunya.

CHARO PRADAS

Terol, 1960

Charo Pradas és una artista destacada de la generació que va renovar el panorama pictòric espanyol durant els anys vuitanta. Formada en Belles Arts a la Universitat de Barcelona, va iniciar la seva trajectòria amb diverses exposicions individuals a la ciutat, que aviat van situar-la com una veu emergent d’interès. El 1986 va rebre una beca del Ministeri de Cultura a la Mostra d’Art Jove de Madrid i el 1989 el Museu de Terol li va dedicar una retrospectiva que confirmava la solidesa del seu treball en un moment de plena expansió creativa.

La seva obra —que inclou pintura, dibuix i escultura— es caracteritza per una intensitat visual i conceptual que interpel·la directament l’espectador. Pradas no ofereix paisatges de calma, sinó territoris pictòrics en ebullició, on el color genera profunditat i activa un moviment intern que suspèn els gestos en espais tensos i vibrants. Les seves composicions, alimentades per referents tan diversos com les teories matemàtiques d’Henri Poincaré o el cinema de Hitchcock, despleguen un univers de ressonàncies còsmiques, cercles concèntrics i tensions fecundes que revelen el costat ocult de les coses.

El procés creatiu de Pradas és essencialment físic i intuïtiu. L’artista concep cada obra com un diàleg obert amb el llenç on cada pinzellada pot transformar completament el curs del quadre. Sense idees preconcebudes, treballa des de la reacció immediata deixant que la pintura evolucioni com un organisme viu. Aquesta actitud experimental ha donat lloc a una trajectòria extensa amb exposicions en galeries i museus de Barcelona, Madrid, València, Saragossa, Palma o Pamplona i amb obra present en col·leccions institucionals de referència com el MACBA, Es Baluard, la Fundación ARCO o la Fundació “La Caixa”.

La seva producció, en constant eclosió, continua situant-la com una artista imprescindible per entendre l’evolució de la pintura contemporània a l’Estat.

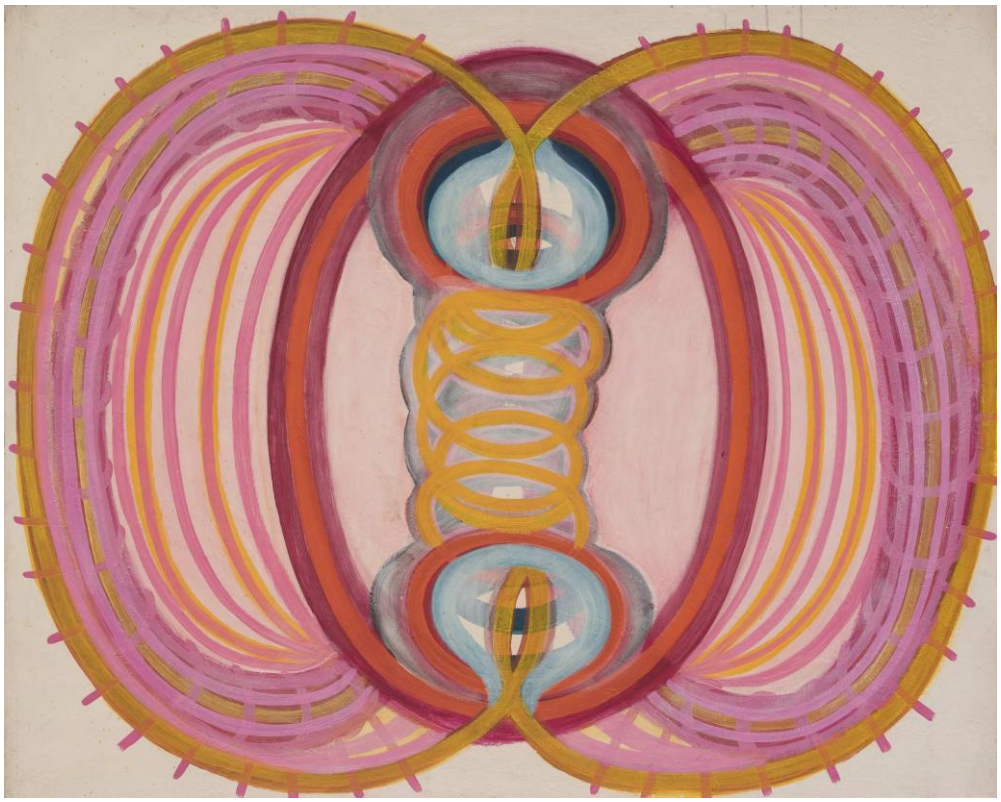

Títol: *SENSE TÍTOL*
Any: 1989
Tècnica: Tècnica mixta sobre tela
Dimensions: 130 x 162 cm
Procedència: Galeria Marc Domènech
Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona
Preu: 16.000,00 € + 21% IVA (3.360,00 €) = 19.360,00 €

Sense títol (1989) representa un moment decisiu en la trajectòria de l'artista, quan abandona definitivament els nous expressionismes figuratius dels primers anys vuitanta i inicia un llenguatge propi que marcarà tota la seva producció posterior. En aquesta peça, els insectes i microorganismes que havien caracteritzat la seva etapa inicial desapareixen per donar pas a formes orgàniques, primitives i d'una gran potència simbòlica. S'hi desplega una abstracció gestual vibrant, amb un cromatisme intens i elements circulars que esdevindran constants en la seva obra.

Aquest gir situa Pradas en un espai de recerca singular, proper a artistes com Louise Bourgeois, Eva Hesse, Eva Lootz o Rosa Amorós, amb qui comparteix l'exploració d'allò instintiu, atàvic i profundament corporal. Tal com va assenyalar Manel Clot el 1989, les obres d'aquesta etapa exemplifiquen la "ruïna de la representació" descrita per Derrida: el moviment errant de les formes, l'abolició del discurs tradicional i el desmuntatge de jerarquies visuals.

Per tot això, l'adquisició de *Sense títol* (1989) permetria incorporar a la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani una obra fundacional, testimoni del moment en què Pradas consolida un llenguatge pictòric propi i d'una rellevància indiscutible en la història de l'art contemporani català.

DANI MONTLLEÓ ALSINA

Mataró, 1966

Viu i treballa a Mataró. Artista i activista cultural, el seu treball gira a l'entorn del concepte d'IDENTITAT, mitjançant referències i diàlegs, per exemple, amb el món de l'arquitectura, la música, la moda, la indústria o l'univers de l'objecte i el fetitxisme. La seva obra es mou entre la cultura popular i l'alta cultura i agafa sovint com material de treball, personatges i moments reals com a excusa per plantejar l'obra. Interrelacions ficció-realitat amb idees com utopia, confort, versió, sèrie B, i la dialèctica constant entre estandardització i firma.

És membre fundador d'ACM (Associació per a la cultura i l'Art contemporani), 1996. Va ser responsable de l'espai d'Art-aparador LACOSA del 2000 al 2009. (Carrer Escudellers, BCN). Creador amb Quim Tarrida de Subcutanspoon (Toy Operators) (2004/5). Membre fundador de l'Associació Cultural Josefa Tolrà, AJT, (2016). Té una escultura pública a Santa Perpètua de la Mogoda (Pneumàtic) (1998), dins el Jardi de la Granja Soldevila. Una peça seva forma part de l'exposició permanent del Museu del Joguet de Catalunya de Figueres. Varies obres seves de paper estan a la col·lecció de Guy Schraenen. I té obres a diferents col·leccions particulars.

La seva obra, més enllà dels dibuixos i les peces objectuals, s'escampa en publicacions, textos, edicions limitades on dona a conèixer les seves investigacions i recerques. Entre d'altres, cal destacar les publicacions *Muzak* (2007), edició d'ACM; *Doppelgänger Goldfinger* (2012), *Modernitat Amagada / Casa Capell* (conjuntament amb l'artista, Domènec) (2013), *El Gafe i la Revolució (La revolució gafada)* (2017), *Modernitat Amagada 2 /Pavelló Sert* (conjuntament amb l´artista Domènec) (2018) o *Landschaft Macht Frei* (L'escenografia et farà lliure) (2024).

També cal esmentar la seva obra en format videogràfic i documental, amb títols com *The Stuarts* (2011) (presentació a la Sala Rocksound. Poblenou, BCN); *Doppelgänger Goldfinger* (2012) (presentació al col·legi d'Arquitectes de Barcelona i al Museu de Pintura de Sant Pol). *Tito, The Phantom Monk* (2015) (presentacions al Macba, dins l'exposició *Punk* de David G. Torres, a la Filmoteca de Catalunya, a l'Escola d'Art de Tortosa, a Can Gàssol de Mataró i a l'Institut Francès de Barcelona). *I, Me, Mine* (2016), *The Upsetter* (2019).

Ha exposat en nombroses institucions catalanes, Fundació Joan Miró, MACBA, La Capella, Can Palauet (Mataró), Museu de Pintura de Sant Pol i d'altres, així com en nombroses exposicions col·lectives nacionals i internacionals.

Títol: *55 Días en Pekín (sèrie Cherry Picking)*
Any: 2021
Tècnica: Instal·lació. Dibuixos a bolígraf sobre paper clavats en estructura de fusta i una peça de metacrilat blanc i negre amb logo
Dimensions: Dibuixos: mides variables. Estructura de fusta: 260 cm (amplada) x 200 cm (alçada) x 53 cm (profunditat). Metacrilat: 35 cm x 20 cm
Procedència: Artista
Dipositari: Museu de Mataró
Preu: 14.000,00 € + 10% IVA (1.400,00 €) = 15.400,00 €

55 Días en Pekín (Sèrie Cherry Picking) (2021) és una instal·lació composta per 105 dibuixos sobre paper realitzats amb bolígrafs de colors durant el confinament de la primavera del 2020. Les peces es presenten agrupades sobre una estructura de fusta suspesa a la paret, acompanyades d'un element de metacrilat que incorpora el títol *Cherry Picking* i un logotip inspirat en la sèrie britànica *UFO* (1970). L'obra es va exhibir el 2021 a l'exposició *Quatre dietaris* del M|A|C de Mataró.

El concepte de *Cherry Picking* al·ludeix a la selecció interessada d'informació, un mecanisme habitual en els àmbits polític i mediàtic. Cada dibuix funciona de manera autònoma, però també com a part d'un conjunt que recull idees, esquemes i projectes futurs de l'artista. El títol *55 Días en Pekín* remet tant a la pel·lícula homònima de Nicholas Ray com a l'experiència del confinament. L'obra explora narratives alternatives de la modernitat a través de la cultura popular i esdevé una síntesi dels interessos recents de l'artista, alhora que anticipa futures línies de treball.

DOMÈNEC

Mataró, 1962

Domènec és un dels artistes catalans que ha explorat amb més profunditat les tensions entre modernitat, política i arquitectura. La seva trajectòria parteix d'una recerca crítica sobre el projecte modern i les seves promeses emancipadores, analitzant tant els ideals que van voler transformar la societat com les fallides que han marcat el seu llegat. Tal com recull el document, la seva pràctica artística "aborda el projecte modern des del pensament, la política, la cultura i l'art" i reflexiona sobre la distància entre les utopies i les realitats socials, els mecanismes de la memòria i l'oblit i el qüestionament dels discursos d'autoritat.

El treball de Domènec es desplega en múltiples formats (escultura, instal·lació, fotografia, vídeo i intervencions en l'espai públic) i sovint parteix de contextos arquitectònics o urbanístics que funcionen com a dispositius polítics. La seva obra examina com els espais construïts condicionen la vida col·lectiva i com la modernitat va imaginar, i sovint va imposar, formes de convivència que no sempre van respondre a les necessitats reals de les comunitats.

La seva trajectòria internacional és extensa. Ha exposat individualment al MACBA, al Pavelló Mies van der Rohe, a l'Ateneo Art Gallery de Manila o al Museu d'Història de Catalunya, i ha participat en biennals i projectes a Irlanda, Mèxic, Bèlgica, França, Itàlia, Estats Units, Israel, Palestina, Argentina, Finlàndia, Japó o Brasil. També ha presentat obra en institucions de referència com el New Museum de Nova York, el Hammer Museum de Los Angeles o Storefront for Art and Architecture.

Domènec forma part de col·leccions públiques i privades destacades, entre elles la Fundació "La Caixa", el MACBA, la Fundación Endesa o la Fundação Vera Chaves Barcellos. La seva obra continua ampliant un camp de reflexió imprescindible sobre la relació entre arquitectura, poder i memòria en el món contemporani.

Títol*: I LA TERRA SERÀ EL PARADÍS*
Any: 2018
Tècnica: Instal·lació de 14 maquetes de fusta, 1 mural de fotografies sobre lleixes de fusta i dues imatges d'arxiu sobre dibond.
Dimensions: Maquetes: 120x196x120 cm / Mural de fotografies: 400x168x8 cm / 3 lleixes de fusta en 2 trams cadascuna (6 peces de 200 x 2 x 8 cm/cadascuna) / 2 imatges d'arxiu (còpia digital sobre dibond muntat en bastidor d'alumini): Imatge 1: 70 x 52 cm i Imatge 2: 33 x 26 cm.
Procedència: Galeria ADN
Dipositari: Museu de Mataró
Preu: 20.400,00 € + 21% IVA (4.284,00 €) = 24.684,00 €

L'obra pren el títol d'un vers de *L'Internationale*, l'himne obrer que va condensar les grans esperances emancipadores de la modernitat. Domènec parteix d'aquest imaginari per analitzar críticament la distància entre les utopies socials i les realitats que van generar, situant l'obra al centre de la seva recerca sobre arquitectura, poder i memòria.

La peça combina una torre de maquetes de fusta que reprodueixen els blocs d'habitatge social de La Mina amb fotografies d'arxiu que contraposen poder institucional i resistència comunitària. Les imatges del dictador Franco presentant el projecte urbanístic, en contrast amb les dones del Camp de la Bota sostenint la maqueta de la seva antiga barraca, revelen dues maneres oposades d'habitar i representar la ciutat: la imposició planificada des del poder i l'autoconstrucció com a forma de supervivència.

El projecte es completa amb una sèrie fotogràfica de polígons d'habitatge social captats en diverses ciutats del món. Domènec evita identificar-ne l'origen per evidenciar que aquests paisatges arquitectònics formen part d'un patró global d'imposició política i urbanística que ha modelat les perifèries contemporànies.

ELOI MADUELL

Barcelona, 1975

Eloi Maduell i Garcia és artista digital, desenvolupador multimèdia i enginyer informàtic especialitzat en creació audiovisual en directe, instal·lacions interactives i tecnologies aplicades a les arts. Format en Enginyeria Informàtica a la Universitat Politècnica de Catalunya, on es va especialitzar en infografia i enginyeria del programari, desenvolupa des de fa més de vint-i-cinc anys una pràctica situada en la intersecció entre programació, llum, arquitectura i percepció. Pioner de l'art digital a Catalunya, Maduell forma part de la primera generació de creadors que, a finals dels anys noranta, van contribuir a introduir els llenguatges de la cultura digital i de la creació audiovisual en directe dins l'escena artística catalana. La seva trajectòria s'ha caracteritzat tant per la producció artística com per la construcció d'infraestructures culturals i comunitàries que han facilitat el desenvolupament de les arts digitals al territori. Des de finals dels anys noranta ha estat una figura destacada en l'evolució d'aquest camp a Catalunya com a cofundador de l'Associació Cultural Telenoika l'any 2000 i com a coordinador del Festival VideA entre 2000 i 2002, un dels festivals pioners dedicats a l'audiovisual i les noves tecnologies a escala internacional, entre d'altres.

L'any 2006 funda, juntament amb Santi Vilanova, el col·lectiu Playmodes, un estudi de recerca audiovisual dedicat al desenvolupament d'instal·lacions immersives, escultures de llum, mapping arquitectònic i sistemes interactius. Playmodes ha desenvolupat al llarg dels anys tecnologies pròpies —tant de programari com de maquinari— per a la creació de projectes que integren llum, so, espai i comportament algorítmic.

Les obres de Playmodes s'han presentat internacionalment en festivals d'art lumínic, institucions culturals, auditoris i espais patrimonials. El col·lectiu ha rebut diversos reconeixements internacionals, entre els quals la menció honorífica al Prix Ars Electronica (2013) per l'obra *BLAUS* i la menció honorífica al premi S+T+ARTS (2025) pel projecte *ASTRES*.

Amb Playmodes ha exhibit projectes a escala internacional en ciutats com Nova York, Berlín, Melbourne, Xangai, São Paulo, Ginebra, Roma o Londres, així com en institucions i esdeveniments com NXT Amsterdam, ZKM Karlsruhe, Ars Electronica Linz o l'Òpera de Copenhaguen; festivals de llum com Fête des Lumières de Lió, Signal de Praga, Llum BCN o Luz Madrid; i esdeveniments de música contemporània i electrònica com Sónar, Day for Night (Houston), DGTL (Amsterdam) o Aggregate (Berlín).

Títol: *VJYourself!* (Peça seriada - 1/10)
Any: 2006
Tècnica: Instal·lació interactiva. Executable de software en ordinador, càmera Minrray, videoprojecció, altaveus
Dimensions: 20' (durada)
Procedència: Artista
Dipositari: Morera, Museu d'Art Modern i Contemporani de Lleida
Preu: 25.000,00 € + 21% IVA (5.250,00 €) = 30.250,00 €

VJYourself! és una instal·lació interactiva de video-dansa que permet als participants ballar amb imatges d'ells mateixos capturades uns segons abans. Mitjançant un sistema de captació i processament d'imatge en temps real, els moviments es registren, es repeteixen i es transformen en composicions audiovisuals sincronitzades amb la música. El resultat és una coreografia generada en directe on els cossos es multipliquen, es reflecteixen i adopten formes geomètriques dinàmiques.

L'obra estableix un diàleg amb els experiments cronofotogràfics d'Edward Muybridge, actualitzant-los amb la possibilitat de manipular les seqüències en temps real. Més enllà del seu caràcter lúdic, proposa una reflexió sobre la percepció del temps, la memòria immediata i la relació amb la pròpia imatge.

Desenvolupada el 2006 després d'un taller de Zachary Lieberman a Barcelona, *VJYourself!* és una peça pionera del software-art, vinculada als inicis del *creative coding* i del codi obert. La seva preservació dins la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani permetria documentar una etapa clau en l'evolució de l'art digital interactiu.

ERICK BELTRÁN

Ciutat de Mèxic, 1974

Erick Beltrán ha convertit el concepte d'edició en el nucli d'una pràctica artística que dissecciona la manera com les imatges construeixen discurs i poder en les societats contemporànies. El seu treball parteix de la idea que l'edició és el mecanisme mitjançant el qual es defineixen, avaluen, classifiquen, reprodueixen i vehiculen la comunicació les imatges que creen discursos polítics, econòmics i culturals. Aquesta mirada analítica, que combina rigor conceptual i una sensibilitat profunda pels llenguatges gràfics, situa Beltrán en un espai singular dins l'art contemporani internacional.

La seva obra investiga els sistemes que organitzen el coneixement: arxius, biblioteques, museus, manuals, cartografies o enciclopèdies. A través de llibres, múltiples, instal·lacions i projectes públics, Beltrán examina com es produeixen i circulen les narratives que modelen la percepció col·lectiva. El seu interès per les tensions entre psique i societat, així com per les conductes que emergeixen de la informació visual, travessa tota la seva trajectòria.

Doctor per la University of the Arts Helsinki, Beltrán ha participat en biennals de referència com documenta 15 (Kassel, 2022), la Biennal de Liverpool (2021), la Biennal de Taipei (2012), la Biennal de Lió (2011) i la Biennal de São Paulo (2008, 2014). El seu treball s'ha presentat en institucions com el MACBA, el Museo Reina Sofía, el KW Institute for Contemporary Art o el New Museum de Nova York, consolidant una presència internacional sostinguda.

Entre les exposicions recents destaquen *Umburri, umburri, umburri* (Mallorca, 2025), *22 Züge durch einen* (Dresden, 2023) i *Porque huyes de mí* (Ciutat de Mèxic, 2021). La seva obra forma part de col·leccions públiques com el Museo Reina Sofía, el MACBA, el MUAC–UNAM, la Kadist Foundation o la Colección Jumex.

Erick Beltrán viu i treballa a Barcelona, des d'on continua expandint una recerca que entén l'edició no com un procés tècnic, sinó com una forma de pensar el món.

Títol: *NOEUD PERIKHÓREIN*
Any: 2011
Tècnica: Escultura (Diagrama tridimensional). Fusta, pintura i intervenció gràfica/textual
Dimensions: Ø 4 m
Procedència: Galeria Prats Nogueras Blanchard
Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona
Preu: 40.000,00 € + 21% IVA (8.400,00 €) = 48.400,00 €

És una obra central en la trajectòria de l'artista, que explora com es construeix el sentit i com operen les estructures de poder en la representació del món. La peça adopta la forma d'una esfera de fusta de quatre metres de diàmetre, evocant els grans globus terraquis del segle XVII, símbols d'un moment en què es consolidava la idea del món com un objecte totalment cartografiable.

L'obra requereix la participació del públic: en fer girar l'esfera, l'espectador assumeix la "càrrega d'Atles" i es converteix en part activa de la imatge del món. Aquest gest transforma la cartografia en experiència i situa el visitant al centre de les nocions de moviment, habitabilitat i cohabitació.

La peça s'articula a partir de quatre eixos —persones que es mouen, persones que no es mouen, objectes que es mouen i objectes que no es mouen— per evidenciar que el poder és, essencialment, la capacitat de moure coses i moure's un mateix.

Amb aquesta obra, Beltrán construeix un dispositiu que desvela els mecanismes que organitzen el món i situa el seu treball en diàleg amb figures com Robert Filliou.

ESTER FERRANDO CASAS

Reus, 1972

Ester Ferrando i Casas és una artista visual catalana que treballa en els camps de l'escultura, la fotografia i les instal·lacions multimèdia. Llicenciada per la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona el 1995, va fer estudis d'escultura a l'Escola Massana (1991-1993). Compagina l'activitat creativa amb la docència. És professora titular de l'Institut Gabriel Ferrater de Reus en l'especialitat de Batxillerat Artístic. Ha treballat de professora col·laboradora a l'Institut Obert de Catalunya (2013 - 2016). Ha estat directora d'exposicions del Centre de Lectura de Reus i del Consell Assessor d Arts Plàstiques de l’Ajuntament de Reus i coordinadora d'exposicions d'Art i Creació de l'Institut Municipal d'Acció Cultural de Reus.

Entre les exposicions individuals cal destacar la sèrie “Vacuïtat” (2000) al Museu Salvador Vilaseca de Reus. El mateix any “Identitat” a l’Escola d’Art i Disseny de Tortosa, “Remors” (2002) a la Capella de Sant Roc del Museu de Valls, “Jo, variació i origen” (2003) a l'Antic Ajuntament de Tarragona. Més endavant, el 2004, "Silence quotidien" al Centre d'Études Catalans a la Universitat de La Sorbona de París, “Llum, aigua i bany” al Tint de Banyoles dins del cicle “Llum”, comissariat per Marta Pol Rigau. El 2006 exposa “De cos absent i altres restes orgàniques" al Museu d'Art Modern de Tarragona i el 2008 la mostra “Fràgil” a la Galeria Antoni Pinyol de Reus i “Vinc de viure” dins del cicle Rodalies, a la sala de l’antic convent dels Caputxins, Figueres. L’any 2019 presenta a l'Aula d'Art del CRAI de l'URV de Tarragona la instal·lació "Surar o Nedar". El 2021 instal·la "Finestres de blaus" (2021) dins del projecte "L'art transforma el raval", organitzat per l'Ajuntament de Reus, i "Viure a mitges" dins del cicle "Què ens mata" a la galeria Art Amill de Vinyols. El 2024 exposa “Segueix el camí de les rajoles daurades” a la Sala Fortuny del Centre de Lectura de Reus. El mateix any, Edicions imprevistes va editar el llibre d’artista d’Ester Ferrando titulat “Escala de grisos” en una edició limitada de 20 exemplars que s’ha presentat en diverses fires especialitzades. El 2025 va inaugurar l’exposició individual titulada “Inventariar. La vida que no passa” a cura de Joana Hurtado, al Mèdol, Centre d’arts Contemporànies de Tarragona.

Títol: *A fora*
Any: 2018
Tècnica: Instal·lació amb materials diversos: fibra de vidre tenyida, ferro colat, terra hidràulic, fusta, llum i so
Dimensions: 260 x 170 x 150 cm
Procedència: Artista
Dipositari: Museu de Reus
Preu: 8.000,00 € + 10% IVA (800,00 €) = 8.800,00 €

A fora (2018) és una instal·lació escultòrica formada per una peça única que s'ubica al fons d'un espai. L'obra es completa amb un àudio on sentim els sons de la vida al carrer: gent parlant, soroll de cotxes. Quan l'espectador entra a la sala veu l'obra al fons i sent el so.

Pel que fa a la part més objectual, es tracta d'una peça que està col·locada a la paret, recolzada al terra. Una caixa de llum de grans dimensions, recoberta de fibra de vidre tenyida de tonalitats grogues, deixa entreveure unes ombres de finestra de balcó. Davant de la caixa de llum hi reposa una barana, a mida real, de ferro colat. El terra del «balcó» està realitzat amb rajoles hidràuliques de colors, antigues. Es tracta d'una de les obres més significatives de la trajectòria artística d'Ester Ferrando.

ESTHER FERRER

Sant Sebastià, 1937

Esther Ferrer és una de les artistes més rellevants de l’art contemporani europeu i una figura pionera de la performance a l’Estat espanyol. La seva pràctica, desenvolupada al llarg de més de sis dècades, transita entre l’art d’acció, la fotografia, el dibuix, el collage, l’obra sonora i les instal·lacions, en una recerca sostinguda sobre les nocions de temps, espai, cos i percepció. Vinculada als plantejaments conceptuals i minimalistes sorgits durant els anys seixanta, la seva obra ha contribuït de manera decisiva a l’expansió dels llenguatges desmaterialitzats i performatius.

El cos constitueix l’eix central del seu treball. Ferrer l’utilitza com a instrument de coneixement, espai d’experimentació i territori crític des d’on abordar qüestions relacionades amb la identitat, el gènere, el pas del temps, la repetició, la transformació i l’atzar. La seva producció incorpora sovint l’humor, la ironia i l’absurd com a estratègies per qüestionar convencions socials, culturals i artístiques. Paral·lelament, des de la dècada de 1970, desenvolupa una línia d’investigació basada en estructures matemàtiques i sistemes de variació, especialment a través dels seus projectes espacials i dels treballs vinculats als nombres primers.

Compromesa amb el feminisme, Ferrer ha contribuït a visibilitzar les experiències i problemàtiques associades a la dona des d’una perspectiva crítica i profundament innovadora. La seva trajectòria ha estat reconeguda internacionalment amb distincions com el Premio Nacional de Artes Plásticas (2008) i el Premio Velázquez de Artes Plásticas (2012), i amb la representació d’Espanya a la Biennal de Venècia de 1999. La seva obra ha estat exposada en institucions de referència arreu del món i forma part de col·leccions destacades com les del MACBA, el Museo Reina Sofía, l’IVAM, el MUSAC, ARTIUM o el Centre Pompidou.

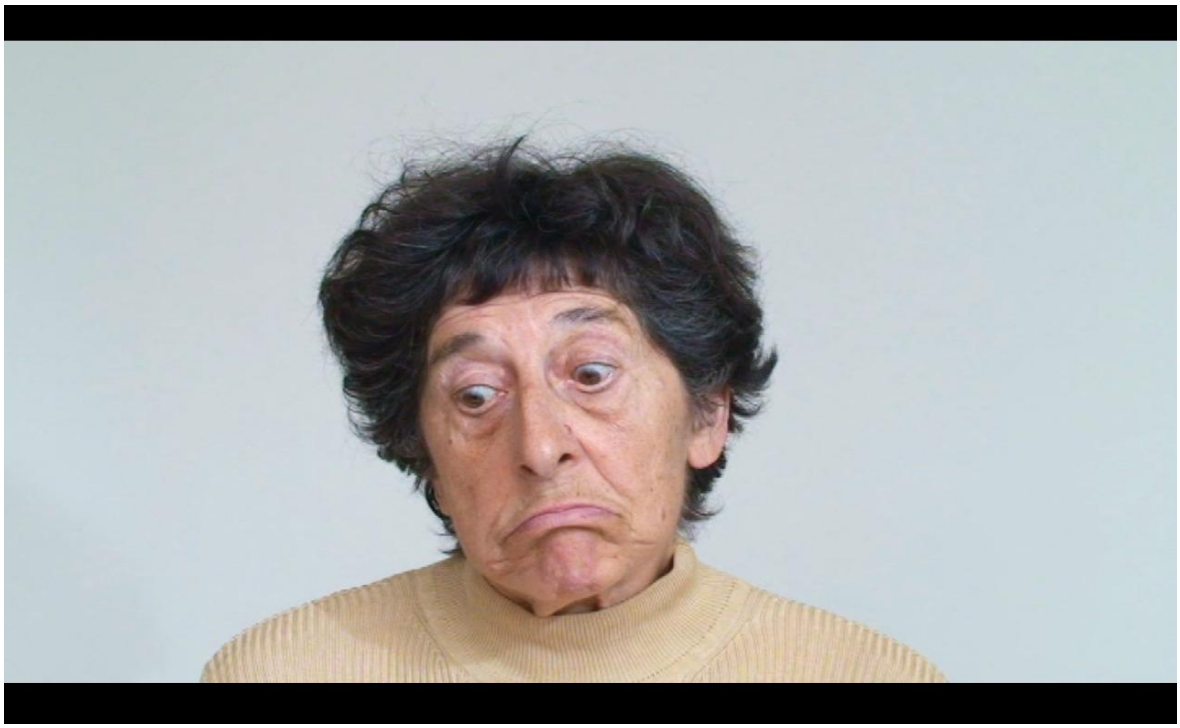

Títol: *EXTRAÑEZA, DESPRECIO, DOLOR Y UN LARGO ETC.*
Any: 2013
Tècnica: Vídeo, color, sense so
Dimensions: 17”, Ed. 4/5 + 1 AP
Procedència: Galeria Àngels Barcelona
Dipositari: MORERA. Museu d’Art Modern i Contemporani de Lleida
Preu: 18.000,00 € + 21% IVA (3.780,00 €) = 21.780,00 €

Esther Ferrer és una artista fonamental en la història de la performance i de les pràctiques conceptuals contemporànies. Vinculada al grup ZAJ i a les avantguardes experimentals internacionals, l’artista ha estat una figura rellevant i decisiva en la introducció i consolidació de l’art d’acció a l’Estat espanyol i, sobretot a Catalunya on aquestes pràctiques han trobat un context molt propici, ha esdevingut un referent per a diverses generacions d’artistes.

L’obra sintetitza alguns dels principals eixos de la seva trajectòria: l’exploració del cos, el temps i la repetició com a eines de construcció de significat, així com l’ús de l’humor i del desplaçament dels codis quotidians com a mecanismes de qüestionament crític. Mitjançant un llenguatge aparentment senzill, proposa una reflexió sobre les emocions, la comunicació i la dimensió cultural dels gestos.

La seva incorporació contribuiria a reforçar la presència de la performance dins la Col·lecció Nacional i a reconèixer la trajectòria d’una artista que sempre ha estat en un diàleg constant amb el context artístic català i que és imprescindible per comprendre l’evolució de l’art contemporani des de la segona meitat del segle XX fins a l’actualitat.

GONZALO ELVIRA

Neuquén (Argentina), 1971

Gonzalo Elvira ha desenvolupat, al llarg de més de tres dècades, una pràctica artística singular centrada en la investigació dels processos històrics, socials i polítics que configuren la memòria col·lectiva. Format a l’Escola d’Arts Visuals Antonio Berni de Buenos Aires i establert a Barcelona des de finals dels anys noranta, ha construït una trajectòria sòlida i coherent que es desplega a través del dibuix, la pintura, la instal·lació, el vídeo i els dispositius documentals. El seu treball es caracteritza per una aproximació crítica a la història, entesa no com un relat tancat, sinó com un camp de tensions i interpretacions en constant revisió.

La recerca constitueix el nucli de la seva pràctica. A partir de materials d’arxiu, fotografies, publicacions, testimonis i documents històrics, Elvira reconstrueix episodis vinculats a la modernitat, els moviments socials, les utopies polítiques, l’arquitectura o les transformacions urbanes. Les seves obres estableixen connexions entre passat i present i plantegen una reflexió sobre la manera com es construeixen els relats col·lectius, posant en qüestió les estructures de poder que determinen què es recorda i què s’oblida.

La seva trajectòria ha tingut una notable projecció internacional amb exposicions i projectes desenvolupats a Europa i Amèrica Llatina. Ha participat en mostres de referència com la Biennal del Mercosur, *Oscar Masotta. La teoría como acción* al MACBA o *Mai real / sempre veritable* a Azkuna Zentroa. Paral·lelament, ha mantingut una intensa activitat docent i pedagògica en col·laboració amb institucions com el Museu Picasso de Barcelona, la Fundació Joan Miró o el CCCB.

La seva obra forma part de nombroses col·leccions públiques i privades, entre les quals destaquen el MUSAC, la Col·lecció DKV i el Museu del Port de Tarragona. Elvira és avui una veu destacada en l’àmbit del dibuix contemporani i de les pràctiques artístiques vinculades a la memòria i la investigació històrica.

Títol: *SELECCIÓ D'11 DIBUIXOS DE LA SÈRIE EIVISSENCA*
Any: 2019-2024
Tècnica: Tinta sobre paper Britània
Dimensions: 4 obres de 70 x 50 cm, i 7 obres de 50 x 70 cm
Procedència: Galeria RocíoSantaCruz
Dipositari: MNAC, Museu Nacional d'Art de Catalunya
Preu: 28.000,00 € + 21% IVA (5.880,00 €) = 33.880,00 €

La incorporació de *Sèrie Eivissenca* es justifica tant per la solidesa de la trajectòria de l'artista com per la rellevància conceptual d'un projecte que articula memòria, història i pensament crític. A partir de l'estada de Walter Benjamin a Eivissa entre 1932 i 1933, Elvira construeix un relat visual que recupera un moment clau de la biografia del filòsof i del context europeu immediatament anterior a l'ascens del nazisme.

Mitjançant el dibuix, llenguatge central de la seva pràctica, l'artista combina fonts documentals, materials d'arxiu i interpretació contemporània per reflexionar sobre la persistència de la història en el present. La sèrie exemplifica la seva capacitat per generar noves lectures d'episodis històrics i figures fonamentals del pensament modern.

Artista argentí establert a Catalunya des de l'any 2000, Elvira ha desenvolupat una trajectòria reconeguda internacionalment. La incorporació d'aquesta obra reforçaria la representació d'artistes vinculats al context català i enriquiria la Col·lecció Nacional amb una proposta que connecta patrimoni, recerca i reflexió contemporània.

HANNAH COLLINS, JOAN FONTCUBERTA, PEDRO G. ROMERO, PEREJAUME, JANA STERBACK

Hannah Collins, Joan Fontcuberta, Pedro G. Romero, Perejaume i Jana Sterbak representen cinc trajectòries destacades de l'art contemporani internacional, caracteritzades per la interdisciplinarietat i la reflexió crítica sobre la imatge, la memòria, el territori i la cultura.

La britànica Hannah Collins (1956) ha construït una obra centrada en la fotografia, el cinema i la investigació social. Les seves instal·lacions de gran format exploren la memòria col·lectiva, la identitat cultural i les experiències de comunitats diverses. Amb una metodologia propera a l'etnografia, ha desenvolupat projectes amb poblacions gitanes, comunitats indígenes i entorns urbans, consolidant una trajectòria reconeguda per institucions com la Tate Modern, el Centre Pompidou o el MACBA.

Joan Fontcuberta (Barcelona, 1955) és una figura clau de la fotografia conceptual. Mitjançant projectes com *Herbarium* o *Fauna*, ha posat en qüestió la capacitat de la fotografia per representar la veritat, desmuntant els mecanismes de construcció de la credibilitat visual. La seva tasca com a assagista i teòric ha estat igualment decisiva per entendre la cultura de la imatge contemporània.

L'artista i investigador Pedro G. Romero (1964) ha centrat la seva producció en l'anàlisi crítica de les imatges, la cultura popular i el flamenc. Projectes com *F.X.* i *P.H.* han explorat la iconoclàstia, la memòria històrica i les relacions entre art, política i societat, situant-lo entre les figures més influents de la investigació artística actual.

Perejaume (1957) continua desenvolupant una obra que integra arts visuals i literatura per reflexionar sobre el paisatge, la llengua i el territori. Amb una mirada poètica i conceptual, ha redefinit la relació entre natura, cultura i representació i ha esdevingut una referència de l'art català contemporani.

Jana Sterbak (Praga, 1955) ha construït una trajectòria internacional basada en la combinació de performance, instal·lació, fotografia i vídeo. Les seves obres examinen el cos, el desig, el poder i la vulnerabilitat humana, i han estat presentades en espais de referència com la Biennal de Venècia, el MoMA i diverses institucions europees, consolidant-la com una de les artistes multidisciplinàries més rellevants de la seva generació.

Finalment, Manuel Guerrero Brullet (Mataró, 1964) és filòleg, crític d'art, comissari i gestor cultural, doctor en Humanitats per la Universitat de Girona. Ha ocupat càrrecs destacats a KRTU i Arts Santa Mònica, i ha comissariat exposicions sobre figures clau de l'art contemporani. També és assagista, traductor i col·laborador habitual de revistes culturals. Actualment forma part de la redacció de L'Espill i és membre de diverses associacions de crítics d'art i del PEN Català.

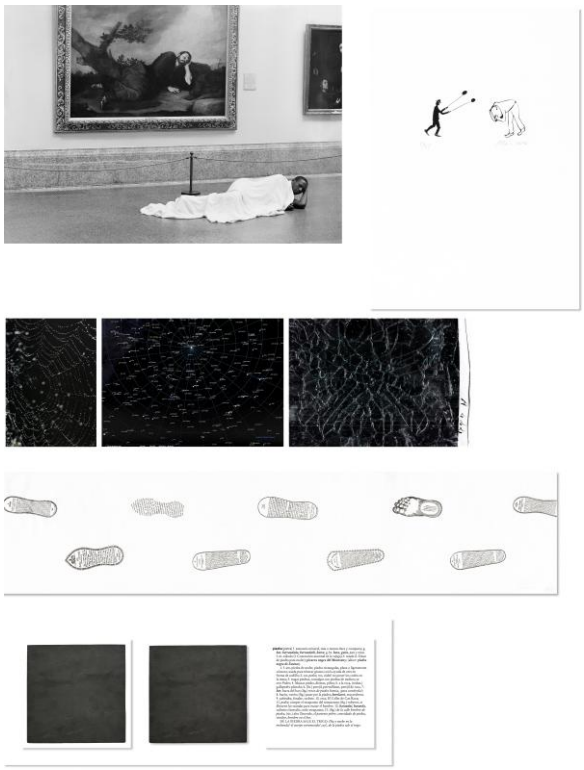

Títol: *La Singularitat és subversiva*
Any: 2015
Tècnica: 1 estampa digital *giclée* damunt paper; 3 fotografies impreses en *giclée*, damunt paper; 1 fotografia digital *giclée* damunt paper; 1 pedra de pissarra; 1 impressió d’un text damunt paper; 1 fotogravat damunt paper, i 1 fotogravat calcogràfic de 12 plantilles impreses damunt paper.
Dimensions: 5 peces de 42 x 59,4 cm (estampes, fotografies i fotogravat); 1 peça de 3mm (pedra de pissarra); 1 peça de 42 x 106 cm (impressió de text damunt paper); 1 peça de 38 x 171 cm (fotogravat calcogràfic).
Procedència: Tinta Invisible edicions
Dipositari: MAMT. Museu d’art Modern de Tarragona
Preu: 4.000,00 € + 21% IVA (840,00 €) = 4.840,00 €

Es tracta de l'edició de 65 exemplars signats i numerats de l’1/65 al 65/65, amb obres originals d’obra gràfica de Hannah Collins, Joan Fontcuberta, Pedro G. Romero, Perejaume, Jana Sterbak i un text de Manuel Guerrero.

Inspirat en el pensament d’Edmond Jabès, *La singularitat és subversiva* reivindica la diferència, l’alteritat i la creativitat com a formes de resistència davant la uniformització global. El projecte és una celebració de la pluralitat artística i humana.

IGNASI ABALLÍ, ALFREDO JAAR, PEREJAUME, JAUME PLENSA, EULÀLIA VALLDOSERA

Ignasi Aballí, Alfredo Jaar, Perejaume, Jaume Plensa i Eulàlia Valldosera constitueixen cinc de les veus més rellevants de l'art contemporani català i internacional, amb trajectòries que comparteixen una mirada crítica sobre la realitat, la memòria i la percepció.

Ignasi Aballí (Barcelona, 1958) ha construït una obra conceptual basada en l'anàlisi dels sistemes de representació i de l'excés d'informació contemporani. Mitjançant materials quotidians com pols, diaris, llistats o calendaris, investiga conceptes com l'absència, el temps, l'error i la invisibilitat. El 2022 va representar Espanya a la Biennal de Venècia.

Alfredo Jaar (Santiago de Xile, 1956), establert a Nova York, ara a Lisboa, és una figura destacada de l'art políticament compromès. Les seves instal·lacions, vídeos i intervencions públiques aborden qüestions com les dictadures, la immigració, les desigualtats i el genocidi de Rwanda, qüestionant el paper dels mitjans de comunicació i la representació del sofriment humà.

Perejaume (Sant Pol de Mar, 1957) ha desenvolupat una obra híbrida entre arts visuals i literatura centrada en el paisatge, el territori i les relacions entre natura i cultura. Amb plantejaments poètics i conceptuals, revisa críticament la tradició paisatgística i reivindica una connexió més orgànica entre art i entorn.

Jaume Plensa (Barcelona, 1955) és un dels escultors més reconeguts internacionalment. Les seves escultures monumentals exploren el cos humà, el llenguatge i l'espiritualitat, combinant materials diversos amb una marcada vocació pública. Obres instal·lades a ciutats com Chicago, Londres o Seül han consolidat la seva projecció mundial.

Eulàlia Valldosera (Vilafranca del Penedès, 1963) destaca per instal·lacions, vídeos i fotografies que investiguen la relació entre cos, llum i espai. A partir d'objectes quotidians i de referències a la memòria, el gènere i el poder, crea experiències immersives que conviden a la reflexió crítica i a la transformació personal.

Tots cinc artistes han contribuït decisivament a ampliar els límits de l'art contemporani des de perspectives diverses, consolidant una notable projecció internacional i una influència determinant en les pràctiques artístiques actuals.

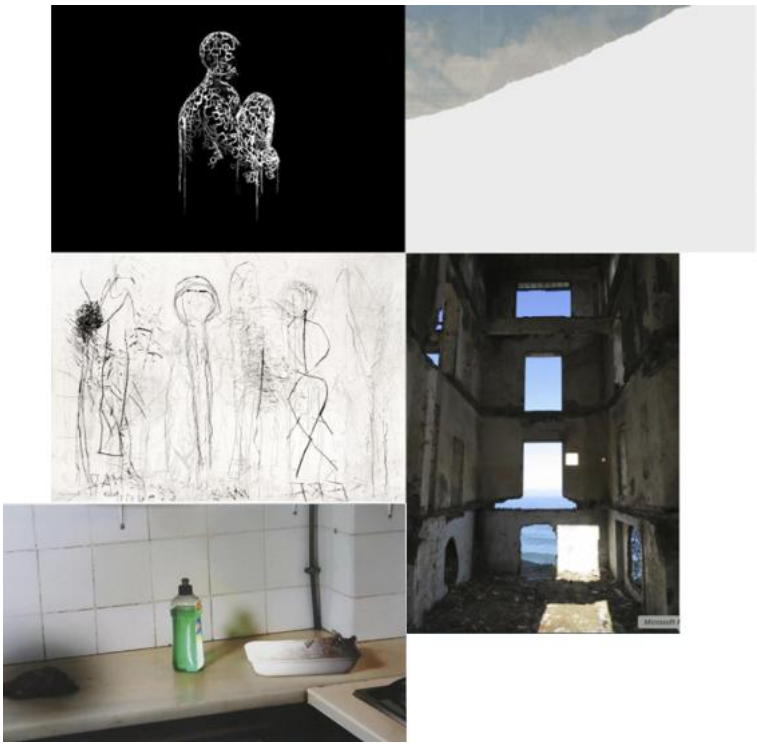

Títol: *A la intempèrie*
(Edició numerada: 65 caixes, signades i numerades; 6 caixes PA, signades i numerades; 5 estampes PA, signades i numerades, i 1 caixa BAT).
Any: 2014
Tècnica: 5 estampes digitals *giclée* damunt paper i 1 estampa gravada amb punta seca amb planxa de coure (anvers) amb fotogravat (revers).
Dimensions: 6 peces de 50 × 65 cm
Procedència: Tinta Invisible edicions
Dipositari: Morera, Museu d’Art Modern i Contemporani de Lleida
Preu: 6.000,00 € + 21% IVA (1.260,00 €) = 7.260,00 €

L’edició consta de 6 estampes de mida 50 x 65 cm, amb obres d’Ignasi Aballí, d’Alfredo Jaar, Perejaume, Jaume Plensa, Eulàlia Valldosera i un text de Manuel Guerrero. La carpeta que contenen els originals serveixen alhora de marc. El disseny i la concepció del projecte és de Tinta Invisible. La gràfica es de Jaume Roure. La presentació de l’edició va ser al Nadal del 2014, a la sala d'exposicions de Tinta Invisible.

Després de trenta anys de trajectòria continuada, el taller de Tinta Invisible presenta un corpus d'obres que constitueix una contribució rellevant a les arts gràfiques, el llibre d'artista i les arts visuals a Catalunya i a l'estat espanyol. La llavor de mestres com Josep Guinovart, Albert Ràfols-Casamada o Alfons Borrell, i l'esperit de recerca incessant de figures com Perejaume, Antoni Llena, Frederic Amat, Joan Fontcuberta, Alfredo Jaar, Eulàlia Valldosera, Jaume Plensa, Joan-Pere Viladecans, Jordi Alcaraz, Hannah Collins, Ignasi Aballí, Domènec, Carlos Bunga i tants d'altres, expliquen la riquesa d'un projecte construït des de la confiança mútua i el compromís compartit.

El llibre d'artista és la punta de llança d'un projecte que, després de tres dècades de trajectòria, continua entenent l'edició com un espai de creació, pensament i memòria compartida.

JOAN CASELLAS

Teià, 1960

Joan Casellas resideix a Les Escaules, Alt Empordà, des de 2013. Artista plàstic i d'acció i fotògraf documentalista, s'inicia a la pintura a l'oli de la mà del pintor Simó Busom (1970-1974) i a l'art d'avanguarda amb Romà Vallès de 1972 a 1979. Cursa estudis d'arts i oficis a l'Escola Massana de Barcelona de 1974 a 1979. S'inicia a la fotografia en l'estudi del fotògraf Josep Cortina de Badalona els anys 1974 i 1975. Resideix a Nova York de 1986 a 1991. Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona 1993-1998. Ha realitzar accions arreu d'Europa i a les ciutats de Nova York, Quebec, Buenos Aires, Montevideo, Santiago de Chile, Valparaiso, Tel Aviv, Jerusalem, Haifa, Seul i Gwangju. Ha exposat en nombroses mostres a Catalunya, Europa i Nova York. L'any 1992 crea la revista i arxiu *Aire*, projecte centrat en l'art d'acció. És membre fundador de diverses iniciatives: 1993-1995 *Revista Parlada de Viva Veu* a Barcelona; 1996-1998 *Club 7* a Barcelona; 2002-2008 *Kabaret Obert* a Barcelona; 2005-2019 La Muga Caula trobada internacional de poesia d'acció i performance. Les Escaules, Girona. Des de 1989 publica regularment articles d'art, principalment sobre art d'acció, fotografia i la presencia de Marcel Duchamp a Catalunya.

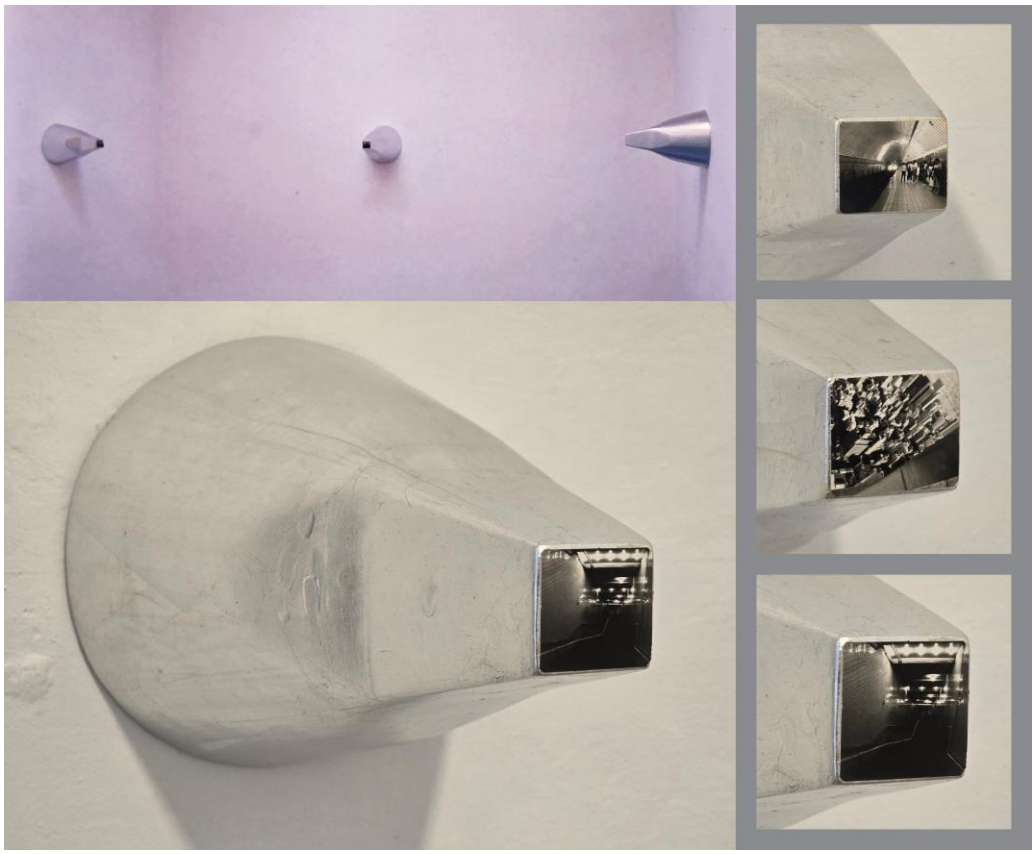

Títol: *Construcció vertiginosa 3*
Any: 1987-1989
Tècnica: Escultura conformada per tres cons realitzada amb fusta de pi, pa de plata i resina.
Dimensions: 3 peces de 18 × 25 cm
Procedència: Artista
Dipositari: Museu de l'Empordà
Preu: 8.000,00 € + 10% IVA (800,00 €) = 8.800,00 €

Construcció vertiginosa 3 és una petita escultura de Joan Casellas formada per tres cons fusionats amb piràmides truncades, construïda amb fusta de pi, enguixada i recoberta amb pa de plata. A la part superior incorpora tres fotografies que mostren espais característics de Nova York: una entrada de metro, un túnel subterrani i una vista aèria de Manhattan.

L'obra forma part de *The Mediterranean Project*, un conjunt d'escultures, fotografies i pintures desenvolupat entre 1987 i 1990 durant l'estada de l'artista a Nova York, gràcies a una beca de recerca de la Generalitat de Catalunya. Presentat a Girona el 1988 i a Nova York el 1989, el projecte va marcar la consolidació del seu llenguatge artístic, combinant pensament conceptual i experimentació manual.

Construcció vertiginosa 3 és l'única peça conservada de les catorze escultures creades per a aquest projecte. La resta han desaparegut o es troben en col·leccions privades, fet que li atorga un valor històric i patrimonial singular dins la trajectòria de Casellas i de l'art contemporani català.

JOSEP ROYO

Barcelona, 1945

Josep Royo ha estat reconegut com l’artista tèxtil que va fabricar una sèrie d’obres monumentals per a Joan Miró: els tapissos de Tarragona (1970 i 1972), del World Trade Center de Nova York (1974), de la National Gallery of Art de Washington (1977), de la Fundació Joan Miró de Barcelona (1979), de la Fundació La Caixa (1980) i de la Fondation Maeght de Saint-Paul de Vence (1980). Tones de llana sortides, en gran part, de l’antiga Farinera situada a tocar del Port de Tarragona.

Royo havia col·laborat en la realització dels anomenats sobreteixims entre 1972 i 1973, les obres en què Miró posa en escena una nova versió de l’assassinat de la pintura. Si bé les col·laboracions de Royo eren de caràcter tècnic, el que

ell hi aportava era una empatia absoluta amb els materials de la manufactura tèxtil. Un coneixement après a la Casa Aymat de Sant Cugat del Vallès, on s’havia format i treballat des de ben jove. En les col·laboracions amb Antoni Tàpies encara hi trobarem una aplicació més radical del llegat del tapís. Ara al servei d’una obra obsessionada per la pàtina de l'objecte i la condició dúctil del tèxtil, com l'Armari de 1973, ple de roba vella amuntegada en desordre.

En paral·lel a les col·laboracions, Royo mantingué una activitat pròpia ben prolífica. Exposà a la Galeria Joan Gaspar (1972), a la Maeght de Barcelona (entre 1975 i 1986), a la Martha Jackson de Nova York (1979) i a l’Eva Cohon de Chicago (1982), entre d’altres. Mostres que el van situar com un dels referents indiscutibles de l’Escola Catalana del Tapís, una tendència en què s’inscrivien altres noms com Josep Grau-Garriga, Maria Teresa Codina, Dolors Oromí, Aurèlia Muñoz, Maria Assumpció Raventós i Carles Delclaux. Però la consideració del tapís com un gènere menor, una concepció moderna de la història de l’art que margina els sabers tècnics, tot plegat sumat a les dificultats de conservació del tèxtil, va esborrar del mapa artistes com Royo. La recuperació del tapís com a tècnica específica i noble de l’art contemporani dels darrers anys ha permès recuperar i valorar com cal l’obra d’artistes com Josep Royo que ha merescut exposicions retrospectives com la que li va dedicar el Museu d’Art Modern de Tarragona, el 2023.

Títol: *S/T*
Any: 1972
Tècnica: Tapís de llana, pita, espart, cànem, cotó i jute.
Dimensions: 123 x 157 cm
Procedència: Col·lecció particular
Dipositari: Museu Nacional d’Art de Catalunya
Preu: 9.000,00 € (no s’aplica IVA)

S/T (1972) és una obra ben representativa del període de maduresa de la trajectòria artística de Josep Royo. Va començar a col·laborar amb Joan Miró el 1970. Durant el 1972 i el 1973 realitzà els sobreteixims amb Miró i començà a col·laborar també amb Antoni Tàpies. Al mateix moment, Royo treballà en la seva obra personal que evolucionà de les tècniques tradicionals del tapís a la radicalitat del tapís contemporani incorporant materials com la pita, l’espart, el cànem o el jute.

Aquesta obra és molt emblemàtica d’aquest moment de transició —el 1972 va fer una exposició a la Sala Gaspar— cap a una obra més radical que incorpora a la tradició del tapís el llenguatge de l’escultura contemporània que en aquells anys van practicar artistes com Robert Morris, Robert Rauschenberg o Magdalena Abakanowicz. L’exposició a la galeria Maeght de Barcelona el 1975 i les posteriors van permetre consolidar l’obra de Royo com una de les més destacades del tapís contemporani del seu temps.

La incorporació d’aquesta obra permetrà tenir una representació més àmplia de la trajectòria artística de Royo en la Col·lecció Nacional d’Art Contemporani.

LUDOVICA CARBOTTA

Torí, 1982

Ludovica Carbotta viu i treballa a Barcelona. La seva pràctica artística se situa en la intersecció entre escultura, instal·lació, dibuix, vídeo i escriptura, i explora les formes en què la ficció modela la nostra percepció de la realitat. A través de narratives especulatives i arquitectures imaginades, Carbotta investiga les tensions entre individu i col·lectivitat, memòria i projecció, pertinença i desplaçament, desplegant universos que qüestionen les convencions socials, urbanes i identitàries.

Al centre de la seva trajectòria hi ha Monowe, un projecte iniciat el 2016 que imagina una ciutat habitada per una sola persona. Concebut com un dispositiu de recerca artística de llarg recorregut, Monowe ha evolucionat en múltiples formes —escultures, instal·lacions, publicacions, arquitectures, vídeos i accions performatives— esdevenint una reflexió sobre la construcció de comunitat, els mecanismes de representació i la possibilitat de pensar futurs alternatius. Aquesta investigació ha estat presentada en institucions i plataformes internacionals de referència, entre les quals destaquen la 58a Biennal de Venècia, la Fondazione Sandretto Re Rebaudengo de Torí, el MAMbo – Museo d’Arte Moderna di Bologna, Artissima, Liste Art Fair Basel, l’Appel d’Amsterdam o les OGR Torino.

La seva obra s’ha exposat individualment en espais com el Graubünden Kunstmuseum de Suïssa, Sala Verónicas de Múrcia, Galería Marta Cervera de Madrid i Bombon Projects de Barcelona, i ha format part d’exposicions col·lectives en institucions com el MAXXI de Roma, The Drawing Center de Nova York, La Casa Encendida i Matadero Madrid, entre moltes altres.

Paral·lelament, ha desenvolupat una destacada tasca curatorial i pedagògica. És fundadora de Progetto Diogene, plataforma independent dedicada a la residència artística, l’aprenentatge experimental i la producció cultural en l’espai públic. La seva obra ha estat reconeguda amb diversos guardons, entre els quals el Battaglia Foundry Sculpture Prize (2020) i el Premio New York (2018). Avui és una de les veus més singulars de l’escena artística contemporània europea, amb una pràctica que combina rigor conceptual, imaginació crítica i una profunda capacitat per construir mons possibles.

Títol: *MONOWE (THE TERMINAL OUTPOST) 1:3, 2019*
Any: 2019
Tècnica: Ferro i polietilè
Dimensions: 228 x 115 x 56 cm
Procedència: Galeria Bombon Projects
Dipositari: MACBA, Museu d’Art Contemporani de Barcelona
Preu: 12.750,00 € + 21% IVA (2.677,50 €) = 15.427,50 €

Monowe (The Terminal Outpost) 1:3 forma part de *Monowe*, el projecte central de la seva trajectòria, iniciat el 2016 i presentat internacionalment, entre altres espais, a la 58a Biennal de Venècia. Concebuda com una estructura arquitectònica a escala, la peça evoca un lloc de vigilància, refugi i frontera dins d’una ciutat imaginària habitada per un únic individu. Amb una economia formal que contrasta amb la densitat conceptual de la proposta, l’obra condensa algunes de les preocupacions fonamentals de Carbotta: la tensió entre protecció i exposició, entre aïllament i comunitat, entre cos i estructura construïda.

A mig camí entre escultura, arquitectura i ficció especulativa, aquesta obra exemplifica la capacitat de l’artista per generar espais de reflexió sobre les formes contemporànies d’habitar i imaginar el món.

MARTA AZPARREN LUCAS

Santa Cruz de Tenerife, 1968

Marta Azparren, artista visual. Es mou entre el cinema experimental, les arts vives i el dibuix. Llicenciada en Belles Arts per la Universidad Complutense de Madrid i màster en Estudis de Cinema i Audiovisual Contemporani a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona; ha ampliat la seva formació en cinema i vídeo amb Víctor Erice, José Luis Guerín i Ximena Cuevas, entre d'altres. El seu treball proposa una metareflexió sobre l'activitat artística amb una atenció especial a les connexions entre la creadora, l'espectadora, l'obra d'art i la maquinària interna de la mediació, la producció i l'exhibició. La mirada es dirigeix també cap al no visual dins del visual, allò descartat, allò que no succeeix. Les seves propostes audiovisuals tendeixen cap al cinema expandit, l'edició en viu, l'spoken cinema o la videoinstal·lació. Ha publicat l'assaig Cine ciego. Detener el flujo de las imágenes sobre el cinema monocrom i les imatges sense imatge a Libros de la Resistencia, gener de 2023, 2a edició maig de 2023. Les seves peces s'han mostrat a la Triennale di Milano, Werkleitz-Centre for Media Art, Biennal d'Istanbul, Centro Cultural Español en México, Art Beijing, Cineteca Matadero, Museo CA2M, Xcèntric CCCB, La Capella, Filmoteca de Catalunya, El Graner, La Caldera, Museo Nacional de Antropología, Círculo de Bellas Artes, Arts Santa Mònica, La Virreina, Academia de España en Roma,Fundación Juan March, Residencia de Estudiantes, Fundación Luis Seoane, CCCC Centre del Carme, Instituto Cervantes, La Mutant, Teatro Rèplika i els festivals LOOP, Festival de Otoño, Festival TNT, Festival de Cine de Madrid, New Media Film (LA), DFA's Dance on Camera (NY), Europalia 2025, Festival Domingo (La Casa Encendida), Resis, Festival MIT, Videoformes Clermont-Ferrand, Kassel Dokfest, Strangloscope, CineToro, Les Instants Vidéo, Zebra Poetry Film, Les Instants Vidéo (Marsella), entre molts altres.

Ha rebut diverses beques, premis i residències artístiques, recentment: Beques per a la Recerca i la Innovació de la Generalitat de Catalunya 2020-22-23; Beca Barcelona Crea 2024; Ajudes a la creació de l'Ajuntament de Madrid 2017; Beca Arts Plàstiques de la Comunidad de Madrid, projecte Alephs; Premi JukeBoxx NewMusic Award 2020 (fundació Stephan Kaske i revista Neu Musikzeitung); Premi Shut Up And Listen! (Viena, 2014); Premi del Jurat al Festival MADATAC 04 (Madrid). Becària resident a l'Academia de España a Roma 2022 (cinema experimental). Forma part del catàleg audiovisual Hamaca.

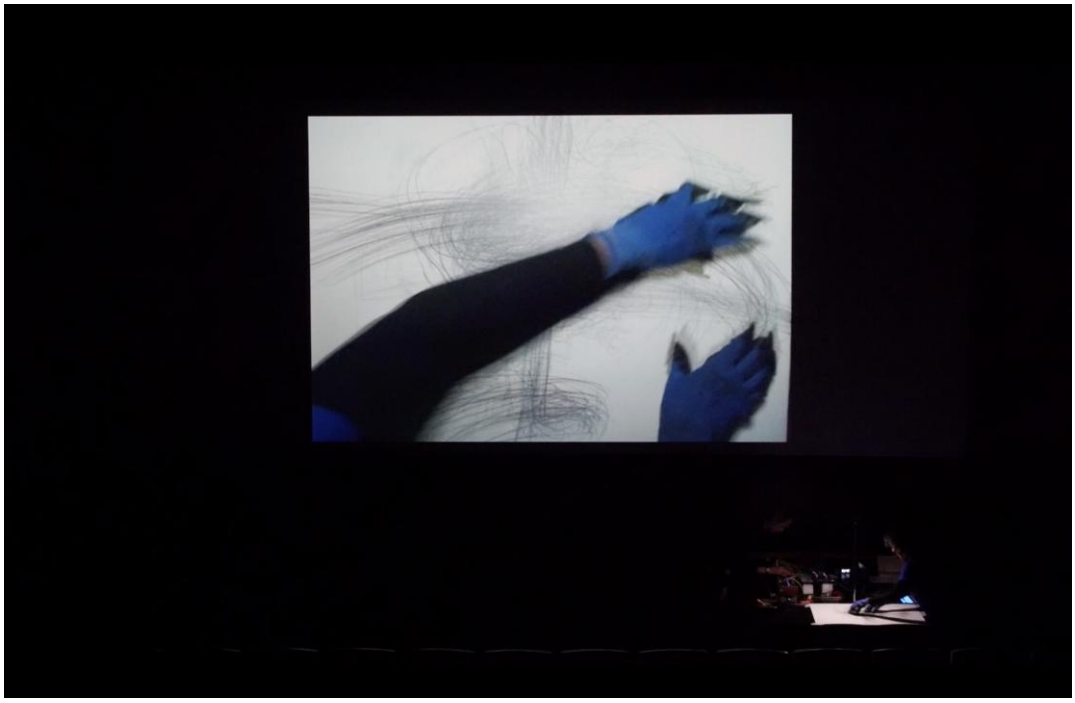

Títol: *Soc el cos estrany que mira*
Any: 2022-2026
Tècnica: instal·lació audiovisual, vídeo, dibuix i guants
Dimensions: 2 peces de 100 × 70 cm (dibuixos); 40' (vídeo), i dimensions variables (guants amb ungles de grafit)
Procedència: Artista
Dipositari: Museu de Sabadell
Preu: 8.000,00 € + 10% IVA (800,00 €) = 8.800,00 €

Soc el cos estrany que mira (diagrames de l'infern contemporani) és una peça instal·lativa derivada de l'activació performativa del projecte Diari de fàbrica, una investigació audiovisual sobre l'empremta del gest repetit en el treball industrial i la seva persistència en les formes contemporànies de producció cultural.

La proposta es materialitza en un dispositiu instal·latiu compost per:

- una peça audiovisual amb veu en off que recull i rearticula els materials de la performance
- dos dibuixos en grafit sobre paper realitzats a partir de la repetició dels gestos de treball
- els guants intervenits amb ungles de grafit, utilitzats en el procés de dibuix, com a rastre físic de l'acció.

Aquesta configuració tradueix el caràcter efímer de la performance en una forma estable, amb la dimensió d'arxiu viu i mantenint oberta la possibilitat de noves reactivacions i tallers locals.

MARTÍ MADAULA

Terrassa, 1978

Martí Madaula Esquirol és un artista visual i cineasta establert entre Madrid i Barcelona. La seva pràctica artística es desenvolupa en la intersecció entre les arts visuals, el cinema i l'escriptura, amb una atenció especial a les relacions entre memòria, imaginació, identitat i territori. És llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, màster en Arts Visuals per la LUCA School of Arts de Gant (Bèlgica) i màster en Film, Video, New Media and Animation per l'School of the Art Institute of Chicago (Estats Units). L'any 2019 va rebre el Premi Extraordinari de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, i el 2021 va obtenir una prestigiosa beca de la Fundació "la Caixa" per cursar estudis de postgrau als Estats Units.

La seva obra ha tingut una projecció internacional destacada en l'àmbit del cinema de no-ficció. La seva pel·lícula més recent, *Tramuntana* (2025), es va estrenar mundialment al Museum of Modern Art (MoMA) de Nova York dins de Doc Fortnight, el prestigiós Festival Internacional de Cinema i Mitjans de No-ficció de la institució. Anteriorment, la seva primera pel·lícula, *The Living Wardrobe* (2024), es va presentar internacionalment a Visions du Réel, un dels festivals de documental més importants del món, i posteriorment es va programar en certàmens de referència com el Festival dei Popoli i el Kassel Documentary Film and Video Festival.

Paral·lelament a la seva activitat cinematogràfica, Madaula desenvolupa una intensa trajectòria en l'àmbit de les arts visuals. El 2020 va publicar el llibre *Com Conquerir l'Espai*, gràcies a la Beca de Creació Art Jove i al suport del Centre d'Art La Panera. Ha participat en residències artístiques de prestigi internacional, entre les quals destaca el Centre Pompidou, i ha presentat exposicions individuals en espais com Prats Nogueras Blanchard, el Museu de Sabadell, la SITE 280 Gallery de Chicago o l'Observatori Astronòmic de la Universitat de Gant, a més de participar regularment en exposicions col·lectives i projectes internacionals.

Títol: *TRAMUNTANA*
Any: 2025
Tècnica: Vídeo. Ed. 3 + 1 AP
Dimensions: 18 min.
Procedència: Galeria Àngels Barcelona
Dipositari: Museu d'Art de Sabadell
Preu: 8.500,00 € + 21% IVA (1.785,00 €) = 10.285,00 €

Madaula és una de les veus emergents més destacades de la creació audiovisual contemporània catalana. Construïda a partir de relats, mites i records vinculats a la tramuntana, l'obra proposa una aproximació poètica a un dels elements naturals més arrelats a l'imaginari del país, establint un diàleg subtil entre paisatge, memòria oral i identitat col·lectiva.

Rodada a l'entorn de Colera, poble estretament lligat a la biografia de l'artista, la pel·lícula reflexiona sobre la manera com el territori modela les formes de vida, les narracions compartides i la percepció del món. Amb una sensibilitat visual remarcable, Madaula transforma un fenomen meteorològic en una experiència cinematogràfica que transcendeix el documental per endinsar-se en l'àmbit de la memòria i la imaginació.

Estrenada mundialment al Museum of Modern Art (MoMA) de Nova York, *Tramuntana* reforça la projecció internacional de l'art català contemporani i aporta una mirada singular sobre la relació entre territori, cultura i comunitat.

MIQUEL MONT

Barcelona, 1963

Miquel Mont és un artista català que actualment viu i treballa a París. Des de l’any 2000 combina la seva pràctica artística amb la docència, una activitat que ha desenvolupat en algunes de les principals institucions d’ensenyament artístic franceses, com l’ENSA Paris-Cergy, l’École des Beaux-Arts de Nantes, l’ESBA TALM de Tours i l’ENSA Architecture de Paris-Belleville. Actualment és professor a l’Académie Royale des Beaux-Arts (ARBA-ESA) de Brussel·les.

La seva obra forma part de nombroses col·leccions públiques i privades europees, entre les quals destaquen la Col·lecció ”la Caixa”, el Museu de Belles Arts d’Àlaba, la Fundació Vila Casas, la Fundació Suñol, la Fundació Barrié, els FRAC Corse, Alsace i Bretagne, el Fons Municipal de la Ville de París, el Fons Picardie, la Fondation Belgacom, l’Artothèque d’Angers, el Museum Moderner Kunst Stiftung Ludwig de Viena, el Banc d’Espanya, així com diverses col·leccions corporatives i institucionals com les d’Andersen Consulting, ING Bank, DKV o Banc Sabadell.

L’obra de Miquel Mont es construeix a partir d’una investigació continuada sobre la pintura i les seves possibilitats d’expansió més enllà dels límits tradicionals del quadre. El seu treball reflexiona sobre la percepció del lloc d’exposició i sobre les relacions que s’estableixen entre la pintura, l’espai i l’espectador. En aquest sentit, la superfície pictòrica deixa de ser un element autònom per esdevenir un agent actiu dins l’espai, capaç de modificar-ne la percepció i d’establir noves formes de diàleg amb l’arquitectura que l’acull.

A través d’aquesta recerca, Miquel Mont ha desenvolupat una pràctica artística rigorosa i coherent en què la interacció entre obra i entorn esdevé un element essencial del procés creatiu i de l’experiència estètica.

Títol: *TESLA I*
Any: 2023
Tècnica: Panell d'alumini, polipropilè, fusta d'imburana, impressió inkjet sobre paper vegetal i cinta adhesiva
Dimensions: 203 x 203 cm
Procedència: Galeria RocíoSantaCruz
Dipositari: Morera. Museu d'Art Modern i Contemporani de Lleida
Preu: 12.000,00 € + 21% IVA (2.520,00 €) = 14.520,00 €

La sèrie *Tesla* pren com a punt de partida imatges d'automòbils accidentats per reflexionar sobre les tensions i contradiccions de la contemporaneïtat. Mitjançant un procés de manipulació gràfica que elimina el detall realista i desactiva la càrrega espectacular de les fotografies originals, els vehicles deformats deixen de ser testimonis d'un succés concret per convertir-se en formes obertes a una lectura pictòrica i escultòrica.

Les obres combinen imatge, color, gest i materials industrials en composicions híbrides que qüestionen els límits tradicionals de la pintura. Els diferents elements s'articulen en estructures de collage que desborden el marc convencional del quadre i s'estenen cap a l'espai, fent visibles els seus mecanismes de construcció i la seva materialitat.

Mont estableix una reflexió crítica sobre els imaginaris associats al progrés tecnològic i al consum, alhora que aprofundeix en algunes de les constants de la seva trajectòria: la relació entre pintura i arquitectura, la percepció de l'espai expositiu i la capacitat de l'obra per transformar la mirada de l'espectador.

MIREIA C. SALADRIGUES

Terrassa, 1978

Saladrigues és una artista-investigadora que desenvolupa una pràctica situada a la cruïlla entre l'art, la recerca i la producció de coneixement. La seva obra es caracteritza per processos d'investigació extensos que exploren les relacions entre percepció, memòria, patrimoni i construcció cultural dels relats. A partir d'una metodologia pròpia, combina eines provinents de la història de l'art, les ciències socials i l'observació dels contextos materials per generar projectes que incorporen dimensions sensibles i experiencials que desborden els marcs de la recerca acadèmica convencional.

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, va completar la seva formació a Hèlsinki, on va estudiar a la Kuvataideakatemia i a l'Ammattikorkeakoulu. Durant la seva estada a Finlàndia va col·laborar amb l'artista Pia Lindman i amb els arquitectes Marco Casagrande i Sami Rintala, experiències que van contribuir a definir una manera de treballar basada en la investigació interdisciplinària i en l'atenció als processos. Actualment està finalitzant el programa internacional de Doctorat en Belles Arts (DFA) de la University of the Arts Helsinki.

L'any 2022 va ser resident a la Reial Acadèmia d'Espanya a Roma, on va desenvolupar *Crederrei, se fussi di sasso*, una investigació artística al voltant de l'atac sofert pel *David* de Michelangelo i de les formes de recepció, interpretació i conservació del patrimoni. D'aquest projecte en va derivar també l'audiodocumental *La Martellata*, produït per RAI Radio 3, així com diverses conferències performatives presentades en institucions acadèmiques i culturals internacionals.

La seva obra s'ha mostrat en espais com el Pavelló de Recerca de la 57a Biennal de Venècia, Kiasma, el Pori Art Museum, el Museu Nacional de Belles Arts de Taichung, el MACBA, la Fundació Joan Miró, la Fundació Antoni Tàpies i el Centre d'Art Contemporani Fabra i Coats, entre d'altres. Actualment exposa el projecte *Impermanence* a Àngels barcelona. La seva obra forma part de col·leccions públiques i privades com la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani de Catalunya, el MACBA i la Jenni ja Antti Wihuri Foundation.

.

Títol: *CREDERREI, SE FUSSI DE SASSO*
Any: 2022
Tècnica: Instal·lació (Escultura / Vídeo HD amb so estèreo / Bastida amb coixí de vellut)
Dimensions: 62,33 x 39,02 x 39,01 cm / 18 min 17 sec / 50 x 16 x 40 cm
Procedència: Galeria Àngels Barcelona
Dipositari: MNAC, Museu Nacional d'Art de Catalunya
Preu: 19.000,00 € + 21% IVA (3.990,00 €) = 22.990,00 €

Saladrigues aborda les relacions entre patrimoni, memòria i recepció de l'obra d'art a partir de la investigació d'un episodi emblemàtic de la història de l'art moderna: l'atac sofert pel *David* de Michelangelo. Lluny de centrar-se en el relat anecdòtic dels fets, l'artista utilitza aquest esdeveniment com a punt de partida per reflexionar sobre la fragilitat dels objectes patrimonials i els processos culturals que en determinen el valor, la conservació i la interpretació.

La proposta es construeix des d'una aproximació interdisciplinària que combina recerca artística, història de l'art i ciència dels materials, desplegant una investigació rigorosa que interroga les nocions d'autoria, integritat i permanència de l'obra. Mitjançant la reconstrucció sonora i l'activació de relats vinculats a l'acte iconoclasta, l'obra genera una experiència que convida a repensar el patrimoni més enllà de la seva dimensió material.

Crederrei, se fussi de sasso exemplifica una pràctica artística basada en la recerca que, des d'una perspectiva crítica i contemporània, proposa noves formes d'aproximació a la història i als seus processos de transmissió i legitimació.

MIREIA SALLARÈS

Barcelona, 1973

Mireia Sallarès és una de les artistes catalanes més rellevants de la seva generació. La seva pràctica, situada a la cruïlla entre les arts visuals, el cinema documental, l'escriptura i la investigació social, es caracteritza pel desenvolupament de projectes de llarga durada que exploren qüestions fonamentals de l'experiència humana, com ara el desig, l'amor, la veritat, el poder, la violència o la construcció de la memòria. Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, va ampliar la seva formació en cinema a Nova York, a la New School University i a Film & Video Arts.

Des de finals dels anys noranta, ha construït una trajectòria singular basada en metodologies pròximes a la sociologia, l'antropologia cultural i la història oral. El seu treball parteix sovint de converses, testimonis i experiències de vida que transformen l'obra artística en un espai d'escolta, mediació i producció de coneixement. Mitjançant el vídeo, la fotografia, la instal·lació, el text i els dispositius documentals, Sallarès qüestiona les narratives hegemòniques i situa en el centre del relat aquelles veus que habitualment resten fora dels discursos oficials.

Ha desenvolupat projectes de recerca en contextos molt diversos, entre els quals destaquen Mèxic, Veneçuela, Sèrbia, França i els Estats Units. Aquesta experiència de desplaçament i immersió constitueix un element essencial de la seva metodologia artística, basada en la proximitat, el temps compartit i la confiança amb les persones participants. Entre les seves obres més destacades hi ha *Las Muertes Chiquitas* (2006–2016), una extensa investigació sobre l'orgasme femení i les seves dimensions polítiques i socials; *Kao malo vode na dlanu* (2019), dedicada al concepte d'amor a la Sèrbia contemporània i distingida amb el Premi Ciutat de Barcelona d'Arts Visuals; i *Història potencial de Francesc Tosquelles, Catalunya i la por* (2021), una reflexió crítica sobre la memòria, les institucions i les formes de transmissió del coneixement.

La seva obra s'ha presentat en nombroses institucions i centres d'art internacionals, entre els quals la Fundació Joan Miró, el MUAC i el Museo Carrillo Gil de Ciutat de Mèxic, l'Americas Society de Nova York o TEA Tenerife Espacio de las Artes. Paral·lelament, desenvolupa una intensa activitat pedagògica i de pensament crític, i actualment és professora a l'Institut Supérieur des Arts et du Design de Toulouse (isdaT), a França. La seva trajectòria constitueix una aportació imprescindible a l'art contemporani internacional des d'una perspectiva feminista, crítica i profundament compromesa amb les formes de vida i els relats de la realitat social.

Títol: *MUERTES CHIQUITAS. CARTELL LLUMINÓS*
Any: 2006-2009
Tècnica: Rètol lluminós /Neo. Cartell amb lletres de caixa soldades a l'estructura d' alumini i tubs de neó de color rosa amb el títol del projecte. Fotografia en gran format publicitari (wall paper encolat o vinilat) a paret. Ed. 2 + 1 AP
Dimensions: Rètol: 215 x 70 x 20 cm / Fotografia: variables.
Procedència: Galeria Àngels Barcelona
Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona
Preu: 18.000,00 € + 21% IVA (3.780,00 €) = 21.780,00 €

La proposta d'adquisició del *Cartell lluminós de Las Muertes Chiquitas* respon a la voluntat de completar la representació d'un dels projectes més rellevants de l'art contemporani català dins les col·leccions públiques. Desenvolupat entre 2006 i 2016, el projecte constitueix una investigació de referència sobre les relacions entre plaer, poder, violència i mort des d'una perspectiva feminista i descolonial, amb una sòlida trajectòria internacional.

Actualment, la Col·lecció Nacional conserva les fotografies vinculades al projecte i el llargmetratge forma part de la col·lecció del MACBA, mentre que el cartell lluminós no es troba representat en cap col·lecció pública. La seva incorporació contribuiria a preservar la integritat patrimonial del conjunt i facilitaria futures presentacions contextualitzades de l'obra.

A més, el cartell és una peça central de la instal·lació: actua com a element d'interpel·lació visual i conceptual, articulant la dimensió simbòlica del projecte i reforçant el seu impacte expositiu i discursiu.

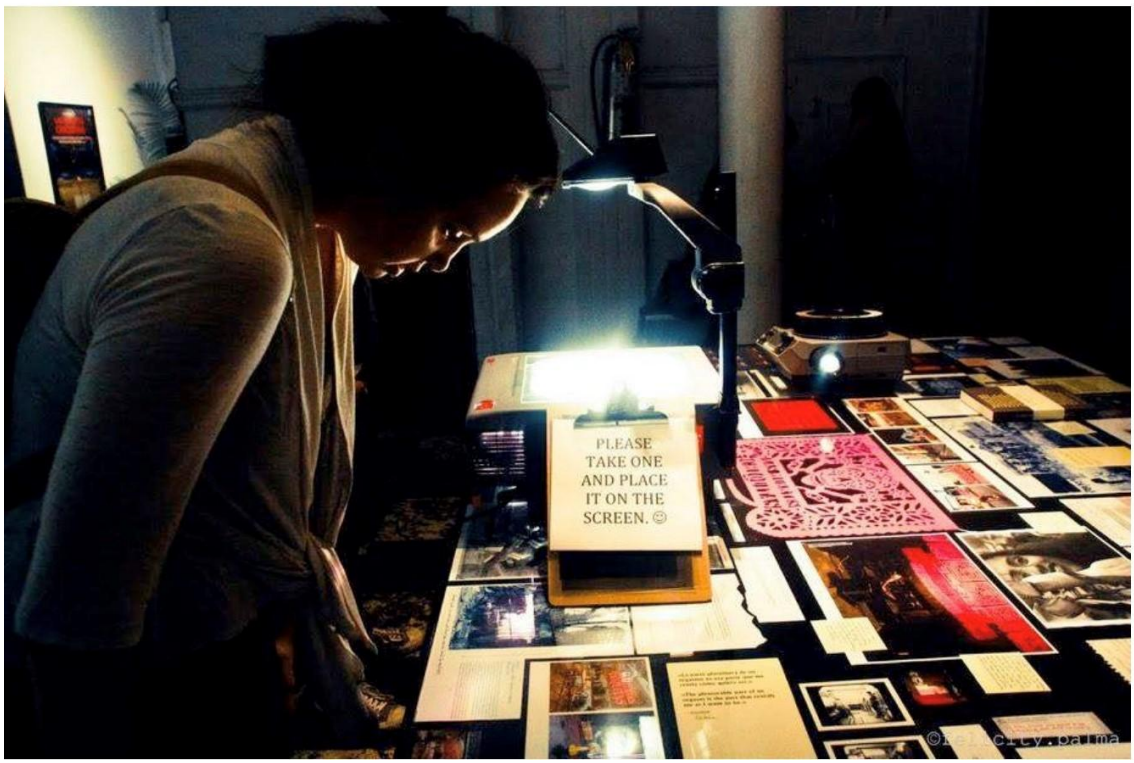

Títol: *MUERTES CHIQUITAS. TAULA DE DOCUMENTACIÓ*
Any: 2006
Tècnica: Taula amb diversos documents, collages, retalls de diari, fotografies, etc.
Dimensions: Variables
Procedència: Galeria Àngels Barcelona
Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona
Preu: 18.000,00 € + 21% IVA (3.780,00 €) = 21.780,00 €

La incorporació de la taula de documentació de *Las Muertes Chiquitas* de Mireia Sallarès a la Col·lecció Nacional garanteix la preservació d'un dels projectes més significatius de l'art contemporani català recent. L'obra, concebuda des d'una perspectiva feminista i descolonial, aborda qüestions universals com el plaer, la violència, el poder, el dolor i la mort, articulant un relat que vincula allò íntim amb allò polític.

En aquest context, la taula és un dispositiu essencial: fa visible el procés de recerca, els enfocaments metodològics i les capes narratives que sostenen el projecte, i complementa el llargmetratge ja present al MACBA. Juntament amb el cartell lluminós, configura la dimensió instal·lativa de l'obra, generant una experiència expandida que activa la participació del públic.

La seva incorporació assegura la integritat material i el potencial crític i pedagògic d'un projecte referent en estudis de gènere i pràctiques artístiques contemporànies.

NORA ANCAROLA

Buenos Aires, 1955

Nora Ancarola, nascuda a Buenos Aires. Artista visual, viu i treballa a Barcelona des de l'any 1978. Professora de Dibuix i Pintura per l'Escola de Professorat Artístic Prilidiano Pueyrredon de Buenos Aires.

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Belles Arts de Barcelona. Realitza estudis de postgrau sobre tècniques, processos i expressions audiovisuals i teoria i pràctiques de l'art contemporani a Buenos Aires, Copenhague, Roma i Barcelona.

A partir de l'any 1998 dirigeix juntament amb Marga Ximenez *MXEspai1010*, espai d'art contemporani de Barcelona, amb qui també crea *Edicions1010*.

Coordina i comissaria cicles i exposicions com ara *Videopak,* cicle anual de vídeoinstal·lacions *Lo desconegut dels coneguts, Dobles pells, Novíssims, Polititzacions del malestar, Un altre fi. LA RESTA,* entre d'altres, compaginant el seu treball artístic amb el comissariat i el treball docent.

En 2004, rep de l'Associació de Crítics d'Art de Catalunya el Premi a les Iniciatives el 2008 per la creació d'Edicions1010.

Per la publicació de *Polititzacions del malestar*, rep el Premi a la millor publicació de l'any 2018 (amb Laia Manonelles i Daniel Gasol) atorgat per l'Associació de Crítics d'Art de Catalunya.

Al 2020 rep la beca Multiverso atorgada pel BBVA per la producció de l'obra *ON_LA LLENGUA PER VENIR*. Al 2021 treballa en el projecte *IN_CERT* amb Jo Milne, pel qual aconsegueix la nominació com a millor projecte expositiu de l'any per l'ACCA i al 2022 rep juntament amb Amanda Cuesta el primer Premi a la millor exposició històrica per l'ACCA per *Un altre fi. LA RESTA* al Centre de Cultura i Memòria de Barcelona.

El 2023 és seleccionada per participar a la Manifesta 15 Barcelona Metropolitana amb l'obra #lamevaripollet.

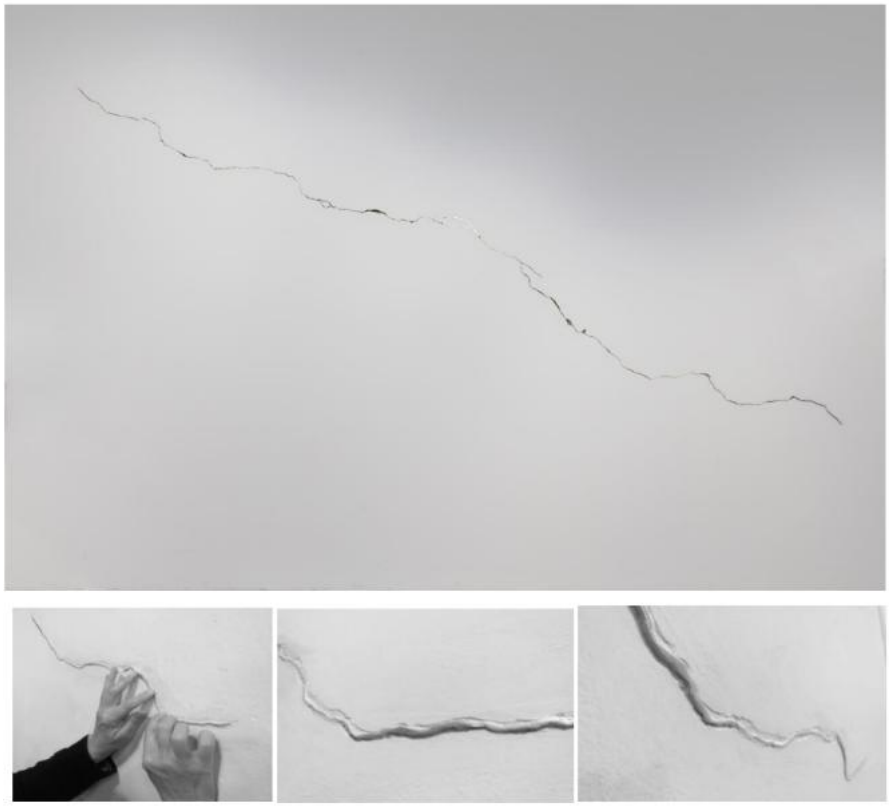

Títol: Ferida de (la) plata
(Nora Ancarola amb Agnès Wo)
Any: 2019
Tècnica: 25 trams de plata incrustables
Dimensions: De 18 cm x 2 mm (4,50 m de llargada)
Procedència: Artista
Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona
Preu: 10.000,00 € + 10% IVA (1.000,00 €) = 11.000,00 €

La sèrie *Moments plata* reuneix un conjunt d'obres que reflexionen sobre els espais de resistència i transformació que emergeixen en situacions de desplaçament, migració o conflicte. Cada peça incorpora un element de plata que assenyala simbòlicament el nucli de l'experiència representada i es presenta com un instant de canvi, capaç de convertir el malestar en acció creativa.

El projecte és fruit de la col·laboració entre Nora Ancarola i Agnès WO, que revisiten l'experiència migratòria viscuda per Ancarola quan va abandonar l'Argentina el 1977 per fugir de la dictadura militar i establir-se a Barcelona. La sèrie neix del diàleg entre les dues artistes i de la reinterpretació del llibre d'artista *Plom-plata_ derivis obligades*.

Entre les obres destaca *Ferida de (la) plata*, una gran esquerda de dos metres recoberta de plata que revisita *Riu de plata* (1996). La peça evoca la memòria dels desapareguts durant la dictadura argentina i transforma una ferida històrica en un espai de record, reparació i reflexió col·lectiva.

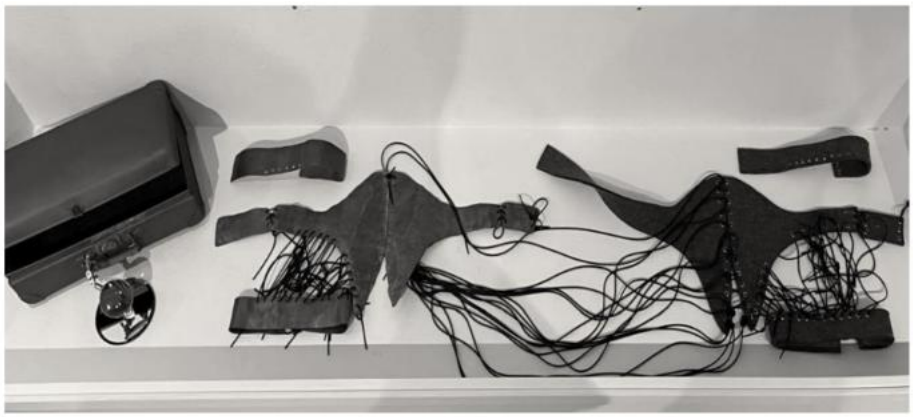

Títol: Cinturó de castedat. La clau
(Amb la col·laboració d'Agnès Wo, Valentina Gaia Lops i Gislaine Dos Santos)
Any: 2024
Tècnica: Feltre, goma. Anell de plata. Fotografia
Dimensions: 60 x 160 x 15 cm aprox
Procedència: Artista
Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona
Preu: 10.000,00 € + 10% IVA (1.000,00 €) = 11.000,00 €

L'obra, que forma part de la sèrie *Moments plata,* tracta de les enormes travesses que moltes dones han de fer per arribar a tenir la clau de la seva identitat, com també de les múltiples estratègies i eufemismes que utilitza el poder institucional i religiós per emmascarar les dissidències sexuals. Actualment queda clar el paper de la bisexualitat en l'antiga Grècia, però des de sempre el tabú ha envoltat a Safo. Malgrat que avui no es discuteix que les destinatàries dels seus poemes i del seu amor eren les joves del thiasos, ja fossin les seves amigues, companyes o alumnes, durant segles la cultura cristiana va considerar aquestes dones com a "castes" o "felatrices" per no haver de denominar la homosexualitat com una opció possible.

PEREJAUME

Sant Pol de Mar, 1957

Perejaume és una de les figures més singulars i influents de l’art contemporani català, autor d’una obra que desborda disciplines i interroga, amb una mirada poètica i crítica, la relació entre paisatge, llenguatge i representació. Format inicialment en l’àmbit de la pintura, aviat va expandir la seva pràctica cap a la fotografia, la instal·lació, l’escultura i l’escriptura, configurant un univers propi en el qual la tradició visual catalana dialoga amb qüestions contemporànies sobre el territori, la imatge i la percepció.

La seva trajectòria s’ha caracteritzat per una exploració persistent del paisatge —entès no com un escenari, sinó com una construcció cultural i política— i per una reflexió sobre els límits de la representació. En aquest sentit, Perejaume ha desenvolupat una obra que sovint desplaça l’atenció cap als processos, els gestos i les mediacions que intervenen en la mirada. La seva producció literària, igualment central, articula un pensament que combina erudició, ironia i una sensibilitat profunda pel territori i les formes de vida que l’habiten.

Ha exposat en institucions com el MACBA, el MNAC, el Centre Pompidou o la Fundació Miró, i ha rebut reconeixements com el Premi Nacional d’Arts Visuals i el Premi Nacional de Cultura. La seva obra forma part de col·leccions públiques i privades, i ha estat objecte d’estudi en àmbits acadèmics vinculats a la teoria de la imatge, l’ecologia cultural i les pràctiques artístiques contemporànies.

La seva aportació es distingeix per una capacitat única de fer dialogar l’art amb el territori, la llengua i la memòria, generant una obra que interpel·la tant la tradició com les formes actuals de relació amb el món. Perejaume és, avui, una veu imprescindible per comprendre les tensions entre paisatge, cultura i representació en l’art contemporani.

Títol: *PUBLICACIONS DE PEREJAUME*
Any: 1980-2022
Tècnica: Llibre d'artista i edicions de tipologia diversa
Dimensions: Variables
Procedència: Galeria Prats Nogueras Blanchard
Dipositari: Morera. Museu d'Art Modern i Contemporani de Lleida
Preu: 4.780,00 € + 21% IVA (1.003,80 €) = 5.783,80 €

En paraules de Perejaume, l'acte de creació és una extensió del paisatge i del llenguatge: «El món es llegeix i s'escriu de la mateixa manera que es camina». En la seva obra, el llibre no és un suport complementari, sinó el nucli de la pràctica artística: un espai de "fonació", d'amidament i de desplegament del món.

Les publicacions que es presenten permeten recórrer la porositat d'una trajectòria que articula territori, llengua i imatge. Des de la reflexió geopoètica d'*Els cims pensamenters de les reals i verdagueres elevacions* fins a la subversió del format expositiu a *Deixar de fer una exposició*, el llibre esdevé l'eina amb què Perejaume explora conceptes que la pintura sola no podria abastar. Aquest diàleg entre objecte, paraula i geografia es fa visible a *Oleoducte*. El corpus bibliogràfic reunit és essencial per entendre com, en Perejaume, la publicació és el lloc on l'art pensa, respira i circula.

QUIM DOMENE

Olot, 1948

Quim Domene Berga és artista visual. Es va iniciar com a dissenyador gràfic, però ràpidament el seu treball va derivar cap a la pintura i altres tècniques artístiques. Actualment practica diferents disciplines, especialment la pintura combinada amb altres tècniques, però també la fotografia, la reprografia, les instal·lacions i l’escultura, aquesta última sobretot en la realització d’obra pública. Les seves obres s’estructuren en sèries temàtiques i estilístiques. Des de l’any 2005 ha treballat de manera intermitent en la sèrie Cartes a Kurt Schwitters.

A partir de 1968 comença a exposar amb diversos col·lectius artístics: Grup d’Ara, Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona, Assemblea d’Artistes de la Garrotxa i Olot temps de ruptura. L’any 1974 inicia les seves mostres individuals a diferents ciutats de Catalunya i Espanya: Olot, Figueres, Banyoles, Blanes, Palafrugell, Tossa de Mar, Begur, Sant Feliu de Guíxols, Girona, Barcelona, Sant Cugat del Vallès, Vic, Granollers, Reus, Elx, Palma de Mallorca… A partir de 1980 i fins a l’actualitat realitza exposicions individuals en diferents ciutats d’Europa: Hannover, Kassel, Sttutgart, Düsseldorf, Friedberg, Köln, Bonn, Kamen, Möln, Wunstorf, Eckernförde… (Alemanya); Stockholm (Suècia); Zürich, Bern, Zug, Wil (Suïssa); Wien (Àustria); Bordeaux, Grignan, Toulouse, Nîmes, Céret, Ille-surTêt i Montpellier (França); Odense, Skagen i Copenhagen (Dinamarca). El 1991 exposa individualment a New York (EUA) i des de 1998 al Japó: Kobe, Osaka, Tokyo, Kyoto, Okayama i Ashiya.

Títol*: Sarrià mon amour*
Any: 1975
Tècnica: Pintura sobre fusta
Dimensions: 180 x 150 x 2 cm
Procedència: Artista
Dipositari: MNAC, Museu Nacional d'Art de Catalunya
Preu: 10.000,00 € + 10% IVA (1.000,00 €) = 11.000,00 €

Sarrià mon amour és un treball que va sorgir de la necessitat de denúncia d'una situació inconcebible: l'alt índex de pol·lució atmosfèrica que patia la ciutat de Sarrià de Ter. Una ciutat fortament industrialitzada, font de riquesa, però també cubell de deixalles d'un progrés desordenat i brut, hereu d'un règim putrefacte, representat en aquesta obra de Quim Domene pel personatge que fa ús d'unes màscares antigàs que el protegeixen del que ha creat i que ara se li rebel·la enemic. Aquesta escultura beu clarament de l'estètica de l'art pop: la repetició de la mateixa imatge i el defugir de la peça d'art única, irrepetible i auràtica són algunes de les característiques que ho delaten.

QUIM PACKARD BLASCO

Reus, 1985

Quim Packard és artista, educador i gestor cultural. La seva pràctica explora les relacions entre cultura, ecologia, identitat i territori mitjançant projectes col·laboratius, instal·lacions, performances i dibuixos. Ha col·laborat amb institucions com la Fundació Antoni Tàpies, el CCCB, el CA2M o Askeaton Contemporary Arts (Irlanda). Els seus projectes combinen una mirada crítica sobre el sistema de l’art (Col·lapsar Millor, L‘Última Institució) amb recerques sobre natura i cultura (Efecte Vora, Oficina de Relacions Interespecies). Ha co-dirigit l’espai cultural Fire Place juntament amb l’artista Angela Palacios al Poblenou (2015-2018) i va ser director artístic de l’àrea d’Arts Visuals de l’Estruch Sabadell–Fàbrica de Creació (2019). També ha estat coordinador del màster en comissariat del Centre d’Art Le Magasin (Grenoble) i responsable del programa “Nens del Barri” del MACBA(2017–2019). Professor de Belles Arts a BAU (Barcelona), on imparteix Art, Activisme, Mediació i Pedagogia, ha viscut als Estats Units, el Quebec, França, Holanda, Nova Zelanda i Catalunya, cultivant una mirada translocal que travessa la seva pràctica artística i educativa.

Títol: *Memòria química*
Any: 2025
Tècnica: Instal·lació escultòrica de PVC, ciment, teles i altres elements.
Dimensions: 600 x 700 x 400 cm (mida variable)
Procedència: Artista
Dipositari: Museu d’Art Modern de Tarragona
Preu: 16.000,00 € + 10% IVA (1.600,00 €) = 17.600,00 €

Memòria química és un projecte que combina escultura i performance en un únic dispositiu artístic per explorar les relacions entre territori, indústria i memòria col·lectiva. L’escultura, construïda amb tubs de PVC, teles i materials generats durant la investigació, adopta la forma d’una escenografia mòbil inspirada en les cortines teatrals i funciona com un arxiu de rastres, records i testimonis.

La performance activa aquest espai i el converteix en una experiència participativa. A partir d’un guió obert elaborat amb fragments històrics, científics i personals, el públic contribueix a construir un relat coral on les veus i les experiències se superposen.

El projecte se centra en Tarragona i en l’impacte d’un dels principals pols petroquímics del sud d’Europa, desenvolupat durant el franquisme sobre un territori ja marcat per la industrialització agrícola. Memòria química aborda aquesta història com una realitat complexa i encara oberta, on desenvolupament econòmic, transformació ecològica i memòria social es troben profundament entrellaçats, convertint l’art en un espai d’escolta i reflexió compartida.

RIERA I ARAGÓ

Barcelona, 1954

Josep Riera i Aragó ingressa el 1973 a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, estudis que abandonà l’any següent. A partir d'aquell mateix any 1973 exposa a galeries de diverses ciutats espanyoles.

Durant la dècada dels 80 va descobrint el seu interès pels fons marins i el cel com a llocs per explorar; les escultures, ja siguin submarins, zepelins o avions, van substituint els símbols arquetípics usats al principi de la dècada, escales, piràmides, vidres etc.

El 1984, primers avions en bronze; la possibilitat que s'obre amb les tècniques de fosa de repetir elements a partir d'un motlle el portarà a fer obres en què l'acumulació constituirà l'eix vertebrador de l'escultura. El 1985 realitza pintures de gran format: fars, zepelins i submarins volant, sobre ferro i fusta amb relleus de plom, zinc, etc. treballades majoritàriament provocant reaccions químiques i amb foc. L'any 1989, per encàrrec de l'Ajuntament de Barcelona, realitza un baix relleu per a la façana d'un edifici públic a la Rambla de Barcelona.

L'Ajuntament de Figueres li encarrega una escultura per ser instal·lada a la ciutat. Produeix escultures amb restes de vaixells desballestats i les hèlixs són cada vegada més presents a les seves obres.

Exposicions individuals a Barcelona, Madrid, Lleida, Colònia (Alemanya), Aalst (Bèlgica), París (França). Realitza instal·lacions per al Fodor Museum d'Amsterdam (Holanda), El Palais des Rois de Mallorque a Perpinyà, la Raffinerie du Plan K a Brussel·les (Bèlgica).

Exposicions individuals als Museus de Ceret i Collioure a França. L'escultura *Gran avió amb hèlix blau* és instal·lada als jardins de la Fundació Miró de Barcelona. El 1990, la seva escultura *Submarí soterrat*, encarregada per l'Ajuntament de Barcelona, és inaugurada als jardins d'Hiroshima de la ciutat.

El 1991, l'Ajuntament de Nishinomiya al Japó li encarrega una gran escultura, *Avió Najio*, per ser col·locada a la plaça central d'una nova ciutat que s'està construint. Al llarg dels anys noranta fa nombroses escultures públiques a Barcelona, Sant Cugat, a Colònia (Alemanya), a Mesen (Bèlgica) i altres llocs.

Als anys noranta, exposicions individuals a galeries, museus i fundacions, entre d'altres a Hertogenbosch, La Haia, i Amsterdam (Holanda); a Hamburg i Fürth (Alemanya); a Aalst i Damme (Bèlgica); a Thayngen (Suïssa); a Atlanta i La Jolla (USA); a Adelaida (Austràlia); i a Ceuta, Palma de Mallorca, Girona, Madrid i Barcelona entre d'altres, a Espanya. Des d’aleshores no ha deixat d’exposar i realitzar escultures públiques per tot el món.

Títol: *Submarí de l'urna*
Any: 1987
Tècnica: Bronze, ferro, fusta i metacrilat
Dimensions: 73 x 238 x 28 cm (submarí); 80 x 244 x 59 cm (urna)
Procedència: Artista
Dipositari: MNAC, Museu Nacional d'Art de Catalunya
Preu: 30.000,00 € + 10% IVA (3.000,00 €) = 33.000,00 €

Submarí de l'urna és una de les peces destacades de la instal·lació *La pols entre les escletxes del temps*, presentada per l'artista a l'exposició *EXTRA!* al Palau Robert de Barcelona l'any 1987. El projecte recreava l'ambient d'un magatzem museístic, amb una gran prestatgeria de ferro, escultures i una pintura sobre planxa metàl·lica, il·luminades amb llum tènue per evocar els espais on reposen les obres que no són exposades al públic.

L'escultura consisteix en un submarí de bronze col·locat dins d'una urna d'estètica museogràfica tradicional. El submarí és un dels motius més recurrents de la producció de l'artista des de 1983 i apareix aquí com una relíquia arqueològica: una estructura erosionada que recorda una pell abandonada o una resta recuperada del fons marí.

Realitzada mitjançant la tècnica de la cera perduda, la peça destaca per la intensa pàtina d'òxids generada durant el procés de fosa i neteja amb àcid. El resultat és una obra que combina memòria, transformació i pas del temps, convertint un objecte tecnològic en un vestigi carregat de significat poètic.

ROSA THARRATS I GABRIEL VENTURA

Rosa Tharrats (Barcelona, 1983) és una artista visual resident a Figueres que treballa principalment amb instal·lació, escultura, tèxtils i performance. Va estudiar disseny gràfic a Elisava i disseny de moda a l'Instituto Europeo di Design de Barcelona. La seva obra se centra en la relació sensorial i espiritual entre els materials, els cossos i la natura, explorant conceptes com la transformació, la simbiosi i la connexió entre allò natural i allò artificial. Sovint utilitza objectes trobats i elements orgànics per crear paisatges poètics i immersius. Ha exposat en museus i com el Museu de l'Empordà o el Museu d'Art Contemporani de Barcelona i festivals internacionals com Manifesta, també col·labora habitualment amb altres artistes, cineastes i poetes contemporanis. Entre les seves darreres exposicions cal destacar, el 2025, les següents: *We Are Full of Winds and Sea and Solar Threads*, Kunsthalle Munster (Munster), Fundació Miró Mallorca (Palma de Mallorca) i *Fosfenica*, Llum bcn i DHub (Barcelona).

Gabriel Ventura (Granollers, 1988) és un artista, escriptor i investigador resident a Figueres que treballa en la intersecció entre literatura, arts visuals i performance. És graduat en Humanitats i doctor en Comunicació per la Universitat Pompeu Fabra, on també ha desenvolupat projectes de recerca relacionats amb la cultura contemporània i la imatge. La seva obra explora les relacions entre cos, llenguatge, tecnologia i memòria, sovint a través de textos, conferències performatives i instal·lacions. Ha publicat llibres de poesia i assaig, i ha participat en exposicions i festivals d'art contemporani a escala internacional. Entre els seus llibres destaquen *W* (1a edició, 2017; 2a edició ampliada, 2019), *Apunts per a un incendi dels ulls* (2020), *La nit portuguesa* (2021) i *El millor dels mons impossibles* (Anagrama, 2025).

Títol: *El riu era verd i blau i groc*
Any: 2024
Tècnica: Vídeo, HD, color, so.
Dimensions: (durada) 25'00"
Procedència: Artistes
Dipositari: Museu de l'Empordà, Figueres
Preu: 10.000,00 € + 21% IVA (2.100,00 €) = 12.100,00 €

El riu era verd i blau i groc (2024) és un vídeo resultat d'una proposta encarregada i presentada a la Manifesta 15, Barcelona Metropolitana. El riu Besòs no és només una de les principals artèries naturals de Barcelona, sinó també un element essencial de la història socioeconòmica recent de la ciutat. Des de la dècada dels seixanta, aquest riu ha estat sobrecarregat de residus industrials fins a convertir-se en un dels més contaminats d'Europa. El 1995, els municipis adjacents al Besòs van acordar recuperar el riu i l'ecosistema circumdant. Aquesta seqüència d'esdeveniments estableix les bases del projecte de Rosa Tharrats i Gabriel Ventura per a Manifesta 15, que va començar amb una sèrie de tallers amb residents locals. L'objectiu dels tallers era preparar col·lectivament l'estructura i els actes d'una performance fílmica, i van incorporar-hi diversos exercicis, com passejades pel riu, tallers de poesia i la creació d'escultures de tela. La performance va ser realitzada per persones molt vinculades al riu: la comunitat sikh de Sant Adrià de Besòs, l'Asociación de Mujeres Bienvenidas, la coral de gòspel Clappers de Badalona i un grup de tres actrius. Escenificada a la riba del Besòs, la performance se situa entre el documental i una visió onírica del riu en què la sorpresa, la poesia i el cant reboten en el ciment i es combinen amb el murmuri incessant dels cotxes.

RUFINO MESA BLÁZQUEZ

Valle de Santa Ana, 1948

Rufino Mesa Vázquez és escultor, professor, dibuixant i escriptor. Estudia Delineació i posteriorment es llicencia en Belles Arts per la Universitat de Barcelona (1976); també realitza estudis d'Història de l'Art en la Facultat de Geografia i Història, a més de cinema i televisió en l'Institut del Teatre de la mateixa ciutat. En 2006 obté el doctorat amb un excel·lent cum laude per la Universitat de Barcelona. Tesi doctoral: Anell de pedra (1997-2006). Va ser director de l'Escola Taller d'Art de Reus entre els anys 1980 i 1990, i professor d'escultura i de fotografia a l’Escola d’Art de la Diputació a Tarragona. Des del 1979 no ha deixat d’esposar la seva obra en mostres individuals i col·lectives al Camp de Tarragona, Catalunya i la resta de l’Estat. Ha realitzat nombroses escultures públiques a Catalunya i a l’Estat espanyol.

Títol: *Testament de Caín el Hermoso. De la sèrie: La memòria de l’aigua*
Any: 1994
Tècnica: Bronze, metacrilat, aigua, fang, oli i altres
Dimensions: 2 peces de 110 x 050 cm, 25 dibuixos (sense especificar) i un llibre (sense especificar)
Procedència: Artista
Dipositari: MAMT. Museu d’Art Modern de Tarragona
Preu: 16.000,00 € + 10% IVA (1.600,00 €) = 17.600,00 €

Testament de Caín el Hermoso és una obra fonamental que suposa l’inici de les “Ocultacions” i és una obra emblemàtica de la trajectòria de l’artista. Es tracta d’una obra feta a partir del relat mític de la Bíblia, tal i com l’exposa l’artista: “Segons el Gènesi, (4:17), Caín va ser el primer ésser humà que va néixer fora del paradís. Es va dedicar a l'agricultura i va matar el seu germà Abel i pastor, mogut per la gelosia. Després de la seva mort, es va convertir en pròfug i errant fins a arribar a un lloc on va fundar la ciutat d'Enoc; nom del seu fill. En la seva fugida, Caín va sembrar el món amb ànimes fratricides i superbes; d'aquest relat es desprèn que la seva «llavor» va arribar a poblar la Terra y el seu avatar continua present entre nosaltres. Va gravar a l'aigua paraules invisibles i inaudibles, no pas com a sons, sinó com a impulsos o fenòmens que ara mateix es manifesten entre nosaltres. Aquesta acció oculta suggereix que Caín va deixar escrit el seu testament en la memòria del líquid que s'oculta a l'interior de l'escultura. Si tenim en compte que aproximadament el 70 % del nostre cos és aigua, és plausible pensar que una part d'aquella herència hagi quedat també inscrita en la ment humana.”

SIEP (COL·LECTIU ANÒNIM)

Sàpigues I Entenguis Produccions [SIEP] és un projecte artístic que es va desenvolupar entre els anys 1981 i 1984 al Camp de Tarragona, tenint com a epicentre Reus. El col·lectiu sota el nom de Sàpigues I Entenguis Produccions va funcionar de manera anònima durant tres anys i va realitzar 55 treballs de tiratges reduïts, que representen al voltant de 8.000 enviaments per correu postal i al voltant de 13.000 de distribuïts per altres mitjans —com és el repartiment a mà o els inclosos en diverses publicacions—, sense especificar mai l'autoria, individual o compartida, dels treballs.

SIEP es trobava situada en els marges —geogràfics, estilístics i ideològics— amb una forta càrrega experimental de difícil ubicació formal i estilística. En els seus treballs s'apuntaven temes i problemàtiques tractades en clau d'humor, ironia i acidesa, quan no agror, com el sexe, la religió o la política. Les trameses pretenien arribar a qualsevol tipus de públic, fos quin fos el seu nivell de coneixements —artístics o no—, una porta d'entrada planera i accessible, entenent que, un cop el receptor percep aquest punt de connexió i s'apropa al treball, les seves intencions i els seus significats es poden anar bastint i el grau de complexitat es pot intensificar incorporant tots els nivells de lectura que es vulguin.

L'art postal o mail art és un moviment artístic d'intercanvi i comunicació a través del correu postal que neix als anys seixanta als Estats Units d'Amèrica i que s'engloba en l'art conceptual. És una xarxa d'intercanvi directe d'art entre els propis autors/artistes/músics/escriptors que facilita la comunicació al marge dels canals comercials i institucionals (galeries, museus, etc.).

En un inici el grup de receptors es va limitar a amics, col·legues, coneguts i espais d'àmbit bàsicament català, però el cercle es va anar ampliant a mesura que es recollien noves adreces, fins arribar a formar part del circuit internacional d'art postal, fet que va comportar rebre infinitat de treballs d'artistes de tot el món que, un cop classificats per països, denotava el comú denominador en què es trobava cada territori, de la precarietat i polititzacio dels artistes dels països sud-americans i de l'Europa de l'Est a les excel·lències editorials dels artistes japonesos i dels EUA.

Els tiratges que es feien de cada edició variaven de cent a tres-cents exemplars de mitjana, i es distribuïen equitativament, procurant evitar que arribessin sempre als mateixos receptors.

SIEP va participar en multitud de mostres col·lectives internacionals d'art postal i va dur a terme un seguit d'exposicions on es va donar a conèixer les produccions del col·lectiu. L'any 1983 es va concedir a la SIEP el premi ACCA de la crítica d'art de l'Associació Catalana de Crítics d'Art "pel volgut caràcter alternatiu de les seves edicions com a sistema de comunicació proper a l'art postal i pel seu esperit crític i creatiu, proper a les avantguardes".

Títol: *Obra completa del col·lectiu SIEP* (Sàpigues i Entenguis Produccions)
Any: 1981-1984
Tècnica: Art postal, llibres, targetes, cartell, revista
Dimensions: Diverses peces (53 treballs d'art postal, 6 llibres, 3 targetes, 1 cartell, 1 revista (dimensions no especificades).
Procedència: Col·lecció particular
Dipositari: MAMT. Museu d'Art Modern de Tarragona
Preu: 19.000,00 € + 21% IVA (3.390,00 €) = 24.390,00 €

La col·lecció de l'obra completa del col·lectiu SIEP —Sàpigues i Entenguis Produccions—, en els seus formats diversos d'Art Postal, cartell, llibres i edicions de bibliòfil, a Reus, dels anys 1981 al 1984, consta dels elements següents:

53 treballs, canalitzats bàsicament com a art postal.

5 llibres d'artista:

- Blocs, parets, columnes i banderes, amb gravats de Francesc Vidal i text de Pere Anguera amb un pròleg de Marcel Pey, hivern 1983 (50 exemplars)
- Tenebrae, de Marcel Pey, novembre 1983 (50 exemplars)
- Tara —Maca, Cotissure, Bruise—, de Montserrat Cortadellas i pròleg de Quim Monzó, març 1984 (50 exemplars)
- Laxant depressiu, glossa d'Antoni Mateu i nomogrames de Francesc Vidal, pròleg de Vagina Dentata Organ, tardor 1984 (50 exemplars)
- Kôhai, amb textos de Rosa Pagès i originals de Francesc Vidal, 1985 (50 exemplars).

6 Documents: Tres targetes / 1 cartell / Revista Lletra A / Llibre Grauman's Chinese Theatre

Un total, doncs, de 64 elements de formats diversos que conformen el conjunt de produccions de SIEP (1981-1984).

SOLEDAD SEVILLA, CARMEN CALVO I REGINA GIMÉNEZ

Carmen Calvo, Soledad Sevilla i Regina Giménez representen tres trajectòries fonamentals de l’art contemporani espanyol, cadascuna amb un llenguatge propi però unides per una profunda reflexió sobre la memòria, la percepció i la construcció de significats.

Carmen Calvo (València, 1950) ha desenvolupat una obra basada en la recopilació i reinterpretació d’objectes trobats, convertint materials quotidians i sovint oblidats en relats visuals carregats de simbolisme. Temes com la religió, la feminitat, la memòria, el desig i la llibertat travessen una producció que combina collage, assemblatge i instal·lació. Vinculada tant a València com a París, ha consolidat una trajectòria reconeguda internacionalment amb exposicions al Museu Reina Sofia, el Guggenheim de Nova York, l’IVAM i el Museu Picasso de Barcelona.

Soledad Sevilla (València, 1944) és una figura clau en la investigació artística sobre la geometria, la llum i l’espai. Des dels seus inicis vinculats a les experiències pioneres entre art i computació del Centre de Càlcul de Madrid, ha construït una obra rigorosa que explora la percepció a través de la pintura i la instal·lació. Peces emblemàtiques com *Leche y sangre* o les intervencions al Castell de Vélez Blanco evidencien el seu interès per la memòria i la transformació. La seva contribució ha estat reconeguda amb guardons com el Premi Nacional d’Arts Plàstiques, la Medalla d’Or al Mèrit en les Belles Arts i el Premi Velázquez.

Per la seva banda, Regina Giménez (Barcelona, 1966) ha construït una obra centrada en la geometria, el color i l’imaginari científic. A partir de mapes, gràfics, diagrames i representacions astronòmiques, crea composicions d’una gran precisió formal que evoquen òrbites, eclipsis i sistemes còsmics. La seva producció, que abasta pintura, collage, obra gràfica i peces en metacrilat, reflexiona sobre el pas del temps i l’equilibri del món contemporani. Paral·lelament, ha desenvolupat una destacada tasca docent i ha exposat en nombrosos centres d’art d’arreu de l’Estat.

Les tres artistes han contribuït decisivament a expandir els límits de la pràctica artística contemporània, consolidant-se com a referents indispensables de l’escena artística catalana, valenciana i internacional.

Carmen Calvo, *La pequeña Elenita, 2026*

Soledad Sevilla, sense títol 2025

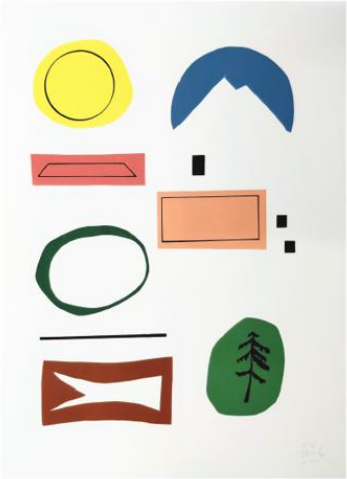

Regina Giménez, sense títol

Títol: *La presencia de la memoria* (*La pequeña Elenita*, *Sense Títol* i *Sense Títol*)(Edició de 45 exemplars signats i numerats de l'1/45 al 45/45)
Any: 2026 (any de l'edició)
Tècnica: Impressió de pigments, "giclée" a 10 tintes damunt paper, i gravat calcogràfic amb rodet a partir de set plantilles en diferents colors amb serigrafia en negre mat pel negre posterior, damunt paper.
Dimensions: 76 x 56 cm (estampes); 77,5 x 57,5 x 12 cm (caixa)
Procedència: Tinta Invisible Edicions
Dipositari: Morera, Museu d'Art Modern i Contemporani de Lleida
Preu: 2.300,00 € + 21% IVA (483,00 €) = 2.783,00 €

Tinta Invisible ha editat la col·lecció d'obra gràfica original, titulada *La presència de la memòria*, a cura de Victòria Combalia Dexeus i Tinta Invisible. Es tracta d'una edició signada i numerada, limitada a 45 exemplars, amb obres de Carmen Calvo, Regina Giménez i Soledad Sevilla.

L'edició és una carpeta de gravat en format de caixa de conservació, serigrafiada amb títol i autores. En aquest contenidor s'encarten les tres obres de les artistes i un opuscle amb textos de Victòria Combalia i un d'assaig de l'editor amb la conceptualització del projecte i la justificació de tiratge.

Després de trenta anys de trajectòria continuada, el taller de Tinta Invisible presenta un corpus d'obres que constitueix una contribució rellevant a les arts gràfiques, el llibre d'artista i les arts visuals a Catalunya i a l'estat espanyol. La llavor de mestres com Josep Guinovart, Albert Ràfols-Casamada o Alfons Borrell, i l'esperit de recerca incessant de figures com Perejaume, Antoni Llena, Frederic Amat, Joan Fontcuberta, Alfredo Jaar, Eulàlia Valldosera, Jaume Plensa, Joan-Pere Viladecans, Jordi Alcaraz, Hannah Collins, Ignasi Aballí, Domènec, Carlos Bunga i tants d'altres, expliquen la riquesa d'un projecte construït des de la confiança mútua i el compromís compartit.

El llibre d'artista és la punta de llança d'un projecte que, després de tres dècades de trajectòria, continua entenent l'edició com un espai de creació, pensament i memòria compartida.

SUSANA SOLANO

Barcelona, 1946

Susana Solano és una de les artistes espanyoles més destacades de l'escena internacional des de mitjan anys vuitanta. Nascuda a Barcelona el 1946, va estudiar a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, on es va llicenciar el 1976 i on posteriorment també va impartir classes. Tot i que es va iniciar en el món de la pintura, aquest el va abandonar a favor de l'escultura, llenguatge al qual ha dedicat tota la seva producció i amb el que ha aconseguit el reconeixement unànime de la crítica.

El seu recorregut expositiu s'inicia el 1980 amb una mostra individual a l'Espai 10 de la Fundació Joan Miró. A partir d'aleshores, la seva obra es fa visible arreu d'Europa en espais de gran rellevància com la Serpentine Gallery de Londres, el CAPC Musée d'Art Contemporain de Bordeaux, la Whitechapel Art Gallery, el MEIAC (2004), la Fundación ICO (2007), l'Irish Museum of Modern Art (2011) o l'IVAM (2019), entre moltes altres. A finals dels anys vuitanta arriba també als Estats Units amb exposicions en espais com el Hirshhorn Museum and Sculpture Garden del Smithsonian Institution a Washington D. C. o la Donald Young Gallery a Chicago.

Ha participat en certàmens internacionals de primer nivell com la Documenta VIII i IX (1987 i 1992), la Bienal de São Paulo XIX (1987), el Skulptur Projekte Münster (1987) —on des d'aquell any compta amb una obra pública permanent a la ciutat de Münster— , la Bienal de Venecia (1988 i 1993) i la Carnegie International (1988). El 1992 se li va dedicar una important retrospectiva al Palacio Velázquez del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía de Madrid, que posteriorment va itinerar a Grenoble, Londres i Malmö.

Entre els seus projectes més recents destaquen *Con la mano. 1979-1980* al CA2M de Móstoles (Madrid), *El mundo de las cosas* dins de CNIO Arte 2022 (Madrid), *Acta* a l'IVAM (València) i *Acta (dos)* al Museo Patio Herreriano de Valladolid.

La seva obra forma part de col·leccions i museus destacats d'arreu del món, com l'Artium Museoa, el Stedelijk Museum Amsterdam, el Museum of Modern Art (MoMA), la Fundació La Caixa, el MACBA i el The Utsukushi-ga-Hara Open-Air Museum, entre d'altres.

Títol: *Escenografia del sexe*
Any: 1986
Tècnica: Forja, ferro
Dimensions: 204 x 298 x 297 cm m
Procedència: Artista
Dipositari: MNAC. Museu Nacional d’Art de Catalunya
Preu: 68.000,00 € (no s’aplica IVA)

Escenografia del sexe és una obra representativa de la trajectòria de Susana Solano, una de les figures més destacades de l’escultura contemporània espanyola, sovint vinculada al postminimalisme i considerada hereva de creadors com Julio González, Jorge Oteiza i Eduardo Chillida. Després d’uns inicis marcats per la influència de Constantin Brancusi, l’artista va evolucionar cap a un llenguatge propi basat en la tradició de la forja catalana i en l’ús de materials com el ferro, el vímet i el metall industrial.

Realitzada a finals dels anys vuitanta, l’escultura reflecteix una etapa caracteritzada per grans estructures de ferro forjat que conserven les empremtes del treball manual. La peça combina la contundència dels materials industrials amb una forta càrrega simbòlica. La seva forma recorda un portal o un recinte arquitectònic de caràcter monumental, però també suggereix una simetria orgànica vinculada al cos humà.

Presentada per primera vegada a la Galeria Maeght el 1987, l’obra sintetitza les tensions entre espai, cos i arquitectura que defineixen bona part de la producció de Solano.

SUSANNA INGLADA

Banyeres del Penedès, 1983

Susanna Inglada és una artista amb una trajectòria internacional consolidada, marcada per una pràctica que combina el dibuix expandit, la instal·lació i una mirada crítica sobre les estructures socials i polítiques contemporànies. Graduada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, va complementar la seva formació amb estudis teatrals a La Casona, un màster en Pintura al Frank Mohr Institute (Groningen) i un programa d'estudis avançats a HISK (Gant), institucions que han contribuït a configurar una pràctica híbrida, performativa i profundament vinculada al cos i a la gestualitat.

La seva obra s'ha presentat en centres com el Centre d'Art Contemporani El Mèdol, el Drawing Center Diepenheim, el Museu Folkwang, l'Acadèmia d'Espanya a Roma i la Galeria Palmadotze, on s'incorpora com a artista representada. Ha participat en biennals com Into the Nature, Coup de Ville, Sint-Denijs i la Biennal del Paper del Museu CODA, i ha format part d'exposicions col·lectives en institucions de referència com el Dom Museum Wien, el Museu Frans Hals, el Stedelijk Museum Schiedam, el Museu Escher, el Museu Boijmans Van Beuningen, el Museu Gouda o La Casa Encendida. També ha estat present en fires internacionals com Art Rotterdam, Drawing Now Paris, Drawing Room Lisboa, Urvanity Madrid, Swab i Estampa.

Inglada ha rebut nombroses beques i premis, entre els quals destaquen la Beca de l'Akademie Schloss Solitude (2024), el Premi Fundació Montresso (2023), la Beca Mondriaan Fonds (2021), la Beca Pilar Juncosa – Fundació Miró Mallorca (2020) i el Premi Generaciones (2019). El 2025 ha estat guardonada amb el prestigiós Prix Drawing Now París i preseleccionada per al Prix de Rome.

La seva obra forma part de col·leccions públiques i privades europees, consolidant-la com una veu destacada en el panorama del dibuix contemporani.

Títol: *EL BOSC (THREE HANDS)*
Any: 2025
Tècnica: Instal·lació. 3 mans gran format i 2 mans annexes
Dimensions: 3 dibuixos de 400 x 80 cm (cada mà), 1 dibuix de 200 x 80 cm, 1 dibuix de 90 x 80 cm
Procedència: Galeria Palmadotze
Dipositari: MACBA, Museu d’Art Contemporani de Barcelona
Preu: 24.200,00 € + 21% IVA (5.082,00 €) = 29.282,00 €

L’obra de Susanna Inglada destaca per la seva solidesa formal i conceptual. Mitjançant la instal·lació d’un bosc configurat a partir de mans humanes, l’artista construeix una metàfora visual sobre la interdependència, la comunitat i la fragilitat dels vincles socials. Les mans, element central tant simbòlic com formal, remeten a l’acció, la cura i el treball, però també a la tensió i a la necessitat de l’altre, generant una ambivalència que obre múltiples lectures.

La peça s’inscriu en una trajectòria marcada per processos col·laboratius i pràctiques que qüestionen l’autoria tradicional, situant l’obra com a resultat d’un procés relacional. Des d’una perspectiva museística, destaca per la seva capacitat de diàleg amb discursos contemporanis i pel seu potencial expositiu i de mediació. La seva incorporació reforça una col·lecció compromesa amb pràctiques que exploren comunitat, responsabilitat compartida i construcció social.

TONI GIRÓ

Barcelona, 1966

Toni Giró és llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, artista, dissenyador d'exposicions i museògraf. Va rebre el Premi ACCA l'any 2008 i el premi GAC, l'any 2023. La seva obra s'ha pogut veure a Barcelona, Berlín, Copenhague, Praga, Madrid, Montpeller, Nova York i València, entre altres ciutats. Entre les seves exposicions més recents destaquem "Sòlid que es fon en l'aire", exposició retrospectiva als Espais Volart de la Fundació Vila Casas (Barcelona), "Res és possible, tot es mou" al Centre de Lectura de Reus (Tarragona), "L'obsolet absolut" a Can Manyé, Espai d'Art i Creació, Alella (Barcelona) i "Revelacions" a la Galeria El quadern robat, Barcelona.

Amb un clar arrelament en l'escultura expandida, l'obra de Toni Giró revela un interès per la imatge situada a l'espai, activada pels dispositius tridimensionals que construeix. L'autor rastreja, amb una mirada crítica sobre el present, els diversos atzucacs històrics i les seves cruïlles de sentit, sovint des de la ironia, per assenyalar els límits i possibles punts de fuga de la contemporaneïtat. L'artista utilitza l'escultura, la instal·lació, la fotografia, el vídeo o el dibuix per convidar-nos a reflexionar sobre la fragilitat de la construcció de sentit mitjançant una pràctica que dona importància a la materialitat i l'objectualitat de l'obra. Alhora, integra els plantejaments de l'art conceptual –desenvolupat a la Catalunya dels anys setanta– per aterrar-los als nostres dies. Les propostes de Toni Giró posen l'ull a les fissures de la contemporaneïtat sense perdre de vista les teories conceptuals que van obrir-nos, anys enrere, un nou ventall de possibilitats.

Títol: *La porta als nassos*
Any: 2002
Tècnica: Instal·lació escultòrica (estructura de ferro i mecanisme giratori, porta giratòria de quatre fulles de fusta, 4 prints fotogràfics transparents sobre metacrilat)
Dimensions: 230 x 163 x 163 cm (porta); 280 x 163 x 600 cm (darrera instal·lació); 27'08" (vídeo)
Procedència: Artista
Dipositari: Morera, Museu d'Art Modern i Contemporani de Lleida
Preu: 24.000,00 € + 10% IVA (2.400,00 €) = 26.400,00 €

Aquesta instal·lació situa una porta giratòria al centre de l'espai expositiu, suspesa d'un tub de ferro que travessa la sala. Els vidres han estat substituïts per fotografies transparents de cues d'immigrants davant d'edificis administratius, esperant regularitzar la seva situació. La il·luminació projecta aquestes imatges sobre el terra i les parets, ampliant-ne l'impacte visual.

L'obra contraposa dos símbols: la figura de l'immigrant, associada a l'exclusió social, i la porta giratòria, emblema del poder i de les dinàmiques del capitalisme global. En travessar-la, el visitant activa un mecanisme que transforma les fotografies en una espiral òptica, generant un joc de superposicions entre els cossos reals i les imatges representades. Aquesta experiència immersiva convida a reflexionar sobre la desigualtat, la mobilitat i la fragilitat de les identitats en un context marcat per la inseguretat social.

VÍCTOR JAENADA

Barcelona, 1977

La trajectòria de Víctor Jaenada s'ha consolidat com una de les més singulars dins l'escena contemporània catalana, marcada per una pràctica que combina acumulació, intuïció i una lectura expandida del món real. La seva obra es desenvolupa com un sistema en creixement constant: una xarxa d'elements, materials i referències que conformen ecosistemes personals on conviuen gestos domèstics, imaginari popular i una observació minuciosa de les forces intangibles que modelen l'experiència humana. Aquesta aproximació, alhora analítica i visceral, situa Jaenada en un espai de treball que desborda la disciplina i articula una poètica pròpia, construïda a partir de fragments, restes i intuïcions.

Format en Belles Arts a la Universitat de Barcelona i en Arts Aplicades a l'Escola Llotja, Jaenada ha desenvolupat una trajectòria que integra pràctica artística, comissariat i programes públics. Les seves exposicions individuals inclouen projectes destacats com *Ver Llover* (Centre d'Art Tecla Sala, 2024), *Isabel* (Fundació Joan Miró, Espai 13, 2022) o *Colectiva de mi mismo* (Galería Alegría, 2021), als quals se sumen propostes anteriors com *La piel a tiras* (Carles Taché, 2020) o *Hacer cosas* (Barcelona Gallery Weekend, 2016).

En paral·lel, ha impulsat projectes de comissariat i mediació, entre els quals destaquen *Pajarracos, pájaros y pajaritos* dins de Manifesta 15 (2024) i la direcció conceptual del programa educatiu de Sant Andreu Contemporani (2023). També ha participat en residències com Hangar (2013), que van contribuir a consolidar el seu llenguatge visual.

La seva obra ha estat present en institucions com la Fundació Antoni Tàpies, el Casal Solleric o espais de Berlín, Madrid, Sevilla i Palma, així com en fires i festivals com ARCO, Estampa, Swab, Loop o SOS 4.8. Aquest recorregut sostingut confirma Jaenada com una veu rellevant en la construcció de narratives contemporànies basades en l'experimentació i la permeabilitat entre disciplines.

Títol: *PROTOTIP PER A FONT FLAMENCA*
(VERSIÓ Nº2 PER A UNA FONT FLAMENCA)
Any: 2024
Tècnica: Instal·lació orgànica (ceràmica, fusta, plàstic, metall, canyes, motors i aigua)
Dimensions: 10 m de llarg × 4 m de profunditat × 4 m d'alçada / Perímetre de la bassa d'aigua: 10 m × 4 m / Profunditat de l'aigua: 20 cm
Procedència: Galeria Spiritvessel
Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona
Preu: 29.000,00 € + 21% IVA (6.090,00 €) = 35.090,00 €

Prototip per a font flamenca, de Víctor Jaenada, es presenta com una instal·lació escultòrica de gran format que reformula el concepte de font des d'una mirada experimental. L'obra articula una estructura precària construïda amb objectes heterogenis —ampolles, canyes, fragments ceràmics, rodes o superfícies pictòriques— que evoquen un paisatge flamenc contemporani en constant mutació. El flux continu d'aigua activa visualment la peça i genera un entorn sonor immersiu, proper al ritme irregular de la pluja.

Inscrita en la recerca de Jaenada sobre el flamenc com a sistema de pensament, la font funciona com un organisme híbrid que combina memòria cultural, experiència viscuda i imaginari popular. Presentada en el context de l'exposició *Ver llover*, la instal·lació esdevé una lectura simbòlica i expandida del flamenc, entès com un espai d'acció que transcendeix la disciplina musical.

XAVIER RIBAS

Barcelona, 1960

Xavier Ribas és una de les figures més rellevants de la fotografia contemporània vinculada a la investigació visual del territori, la memòria i les geografies en disputa. Amb formació en Antropologia Social a la Universitat de Barcelona i en Fotografia Documental a la Newport School of Art and Design, Ribas ha construït una trajectòria que combina rigor analític i una mirada crítica sobre els espais que habitem. Actualment és professor a la University of Brighton i professor associat a la Universitat Politècnica de València, i viu i treballa a Cambridge.

El seu treball s’ha caracteritzat per una exploració persistent dels llocs i les històries en conflicte, així com de les geografies de l’abandonament. En els darrers anys, les seves obres han adoptat formats expandits: instal·lacions fotogràfiques de gran escala que integren text, materials d’arxiu i imatges en moviment. Aquestes composicions múltiples permeten examinar assentaments temporals, territoris fronterers, espais d’exclusió i geografies d’extracció, articulant una lectura complexa del present a partir dels rastres del passat.

Ribas ha participat en exposicions internacionals en institucions de referència com el Stedelijk Museum d’Amsterdam, el MACBA, el Museo Reina Sofía, Le Bal de París, The Bluecoat de Liverpool, C/O Berlin o la Bienal de Fotografia do Porto. Ha rebut beques i encàrrecs d’organismes com l’AHRC, l’IPRN, la Fundación Telefónica o el Centre National des Arts Plàstiques, que han contribuït a consolidar la dimensió investigadora del seu treball.

La seva obra forma part de col·leccions públiques i privades destacades, entre elles la Fundació La Caixa, el MACBA, el MUSAC, el CGAC, el Stedelijk Museum o la Col·lecció Nacional de Fotografia. La seva trajectòria, sostinguda i exigent, el situa com una veu imprescindible en la lectura crítica del territori contemporani.

Títol: *ESDEVENIR*
Any: 2020
Tècnica: Set de 10 Impressions amb tinta pigmentada muntades sobre sobre dibond
Dimensions: Hahnemühle Photo Rag Satin 310 gr, 76 x 57 cm c/u. Ed. 1/3 + 1 AP
Procedència: Galeria Projectes SD
Dipositari: MAMT, Museu d’Art Modern de Tarragona
Preu: 23.140,50 € + 21% IVA (4.860,00 €) = 28.000,00 €

La trajectòria recent de Xavier Ribas confirma una evolució que el situa en un lloc central de la fotografia contemporània. La peça proposada representa un punt d’inflexió en la seva obra: s’allunya del documental clàssic i aprofundeix en la representació de l’absència, els rastres i les memòries que persisteixen en els espais. Aquest gir, reforçat per l’ús de materials textuals i arxivístics, obre una nova etapa encara no representada a la Col·lecció Nacional d’Art Contemporani de Catalunya.

La temàtica és d’una actualitat notable, en sintonia amb les revisions crítiques del colonialisme i el post-colonialisme impulsades per institucions catalanes. L’obra dialoga amb aquests debats i encaixa tant en col·leccions contemporànies com en espais patrimonials.

Tot i la presència de Ribas en col·leccions públiques, cap institució ha incorporat obra seva posterior a 2008. Per això és pertinent que la Col·lecció Nacional lideri aquest reconeixement, tal com ja han suggerit experts com Manel Margalef.